Een Volk, Een Rijk, Een Führer

SS-Vormingsbladen

Vierde Jaargang No. 10
ZAAIMAAND 1944

JEUGDNUMMER

Vierde jaargang, No. 10 Zaaimaand 1944

SS-Vormingsbladen voor Nederland

Dit nummer is gewijd aan de jeugd. Het was geheel en al persklaar toen de uitgave door de oorlogsomstandigheden in September 1944 bij de oude drukkerij niet mogelijk bleek; het was juist voor deze maand bestemd in verband met het tienjarig bestaan van den Nationalen Jeugdstorm. Nu komt het een maand later uit en heeft ondanks het feit, dat er sindsdien zeer veel is veranderd in de politieke verhoudingen in onze heimat, totaal niets aan actualiteit ingeboet. Integendeel. Juist door deze gebeurtenissen zijn de aangesneden problemen ons nog duidelijker voor oogen komen te staan. Als deze verzameling artikelen ertoe kan bijdragen, dat door de ouderen meer begrip aan den dag wordt gelegd voor hetgeen juist in deze dagen in de nationaalsocialistische jeugd leeft en omgaat, zal zij haar doel niet hebben gemist.

INHOUD:

Adolf Hitler tot zijn Hitlerjeugd ..... blz. 291
SS en jeugd ..... blz. 292
Adolf Hitler over den jongen man in het leger blz. 296
George Kettmann Jr.: Het zaad kiemt ..... blz. 297
J. H. Feldmeijer: Wij, de jeugd ..... blz. 298
Friedrich Nietzsche: Type mijner jongeren .. blz. 301
J. H. Feldmeijer: Wij en de jeugd ..... blz. 302
Adolf Hitler over den wil tot verantwoordelijkheid ..... blz. 306
Heinrich Himmler tot de Hitlerjeugd ..... blz. 307
J. H. Feldmeijer: De jeugd en het Rijk ..... blz. 308
Wulf Sörensen: Gedachten over den dood .... blz. 313
George Kettmann Jr.: Sigurd ..... blz. 314
Soldaat en jeugd ..... blz. 315
Friedrich Nietzsche over den krijg ..... blz. 320
De Pimpf ..... blz. 321
Adolf Hitler over het toezicht van den staat op zijn jonge burgers ..... blz. 323
Overeenkomst tusschen SS en Hitlerjugend .. blz. 324
Jongens worden soldaten ..... blz. 325
J. H. Feldmeijer over ons volk ..... blz. 327
George Kettmann Jr.: Dat is de jeugd ..... blz. 328
Hitlerjongens aan het front ..... blz. 329
J. H. Feldmeijer: Wij zijn de jeugd ..... blz. 330

Verantwoordelijk voor den inhoud: Afd. VII/A (Vorming) van de Stafleiding der Germaansche SS in Nederland, z. Zt. SS-Ausbildungslager Avegoor, Stationsstraat 55, Hoogeveen

Als de voorzienigheid mij eenmaal van mijn volk zal wegnemen, dan zal ik den volgenden Führer een volk achterlaten, dat vast verbonden en stevig aaneengesloten is, dat nimmer meer vaneengereten en uit elkaar gescheurd kan worden, dat onwrikbaar tezamen staat, opgewekt in dagen van vreugde en stoer in tijden, waarin het leed overheerscht.

Daarvoor zijn jullie mij, jongen voor jongen en meisje voor meisje, de levende garanten.

Adolf Hitler
tot zijn Hitlerjeugd.

SS EN JEUGD

Vele banden zijn er tusschen SS en jeugdbeweging. Niet alleen banden van organisatorischen aard, maar vooral ook banden, die betrekking hebben op den geest. Duidelijk komt dit naar voren in de marschrichting, welke SS en jeugd gaan en die vrijwel gelijk is. Duidelijk ook spreekt dit in den revolutionairen wil van SS en jeugd.

Naast de SS is het in Duitschland de Hitlerjugend, welke geldt als de revolutionaire stoottroep van het Rijk. Wij, jongeren, hebben er iets van bemerkt, toen wij de Reichsjugendführerschule in Potsdam of andere instellingen der jeugdbeweging van den Führer bezochten en daar in aanraking kwamen met een geest, welke velen van ons in 1940 misschien nog verontrustte, maar waardoor verreweg de meesten van ons begrip hebben gekregen, sterker, waarvan de meesten van ons de dragers en draagsters zijn geworden in deze lage landen aan de Noordzee. De Landdienst en de weersportkampen, instellingen, die voor ons zijn geworden tot hoogtepunten van practisch Germaansch beleven van de jeugd, die van uit verschillende staten wil groeien tot één hechte gemeenschap, deze instellingen zijn ontsproten aan het gemeenschappelijk initiatief van SS en Hitlerjugend samen. De Hitlerjeugd Vlaanderen wordt geleid door kader, dat voor een groot deel door de Germaansche SS in Vlaanderen ter beschikking is gesteld, omdat de jongeren van deze en de komende jaren zullen worden geleid door frontsoldaten. Tot algemeen inspecteur van deze Vlaamsche jongeren werd dan ook SS-Hauptsturmführer Raf van Hulse benoemd. En ook in onze heimat komen wij bij het Führerkorps der SS namen tegen van kameraden, die een werkzaam aandeel hebben gehad aan de pogingen om hier tot oprichting van een nationaalsocialistisch georienteerde jeugdbeweging te geraken, terwijl, als straks ook onze jongeren in de Hitlerjugend zullen worden opgenomen, men nimmer zal mogen vergeten, dat het de SS is geweest, die hiervoor de weg heeft vrijgemaakt door haar inzet voor het Rijk en voor de jeugd.

WIL TOT HET NIEUWE LEVEN.

SS en jeugdbeweging zijn één in „den wil tot het nieuwe leven", zooals wij een uitdrukking van den Reichsführer-SS in vertaling het beste meenen te kunnen weergeven. SS en jeugd willen weer terug naar het natuurlijk leven; de SS, omdat zij hierin eerste voorwaarde ziet voor een samenleving, welke zal zijn opgebouwd naar de beginselen onzer wereldbeschouwing, de jeugd, omdat zij alles en allen nog beoordeelt naar de normen der natuur: zij kent het leven nog niet, zooals de menschen het hebben gemaakt, zij oordeelt naar haar instinct, dat gewoonlijk nog zuiver en gezond is en nog niet bedorven is door de platheden en ploertigheden van het burgerbestaan dezer dagen. Van een opgroeiend geslacht jongeren kan nog alles worden gemaakt. En als het wordt voorgegaan in de klare wereldbeschouwing en de zuivere levenshouding van het na-

tionaalsocialisme, zooals die door de SS in uiterste consequentie wordt verkondigd en voorgestaan, dan voelen deze jongeren zich daardoor gegrepen en dan weten zij, dat er geen tegenstellingen bestaan tusschen hen en de SS. Integendeel, dan weten zij, dat ze met de SS een groot en hecht front hebben te vormen om te komen tot de verwezenlijking van idealen, welke in vervulling kunnen gaan, als slechts de werkelijke wil aanwezig is, ze in het leven tot toepassing te brengen.

Zoo, in dezen zin, zijn SS en jeugd één in „den wil tot het nieuwe leven", waarvan de Reichsführer sprak.

SS EN JEUGD IN DE NEDERLANDEN.

Wij herinnerden zoo juist aan den totalen inzet van de SS voor de jeugd. Niet ieder weet hier iets van en daarom heeft het wellicht zin eens iets dieper op deze dingen in te gaan. Wij bedoelen den strijd, welke door de SS-mannen is gevoerd om de jeugd erkend te krijgen als een waardevol en zelfs als het belangrijkste onderdeel van onze strijdgemeenschap.

Het moge op dit oogenblik zoo zijn, dat iedereen, die tot de nationaalsocialistische strijdgemeenschap behoort, dezelfde gedachten over deze dingen heeft, in het verleden was dit zeer zeker niet altijd het geval. Men was toen de meening toegedaan, dat jeugd en politiek gescheiden moesten blijven en beperkte zich tot het aankweeken van liefde tot de toenmalige koningin en haar huis en een vaag — op christelijk-gereformeerden grondslag berustend — Godsbesef. Degenen onder de rijpere nationaalsocialistische jeugd, die de wereldbeschouwing van het nationaalsocialisme tot uitgangspunt van hun denken hadden gekozen — ook bij de jeugdleiding — werden zonder meer weggewerkt.

„WIJ, DE JEUGD".

De Voorman der Germaansche SS in Nederland was het, die door middel van een brochure uiting gaf aan hetgeen in de nationaalsocialistische jongeren leefde. Hij noemde haar „Wij, de jeugd". Het feit, dat deze brochure in den tijd van weinige maanden meerdere herdrukken beleefde, toont duidelijk aan, dat zijn woorden doel troffen en dat zij uit het hart waren gegrepen van een ieder, die het gemarchandeer van bepaalde elementen zat was. De waarde van dit geschrift is hierin gelegen, dat toen voor het eerst eens duidelijk en zonder terughouding werd omschreven hoe de nationaalsocialistische jeugd stond tegenover de problemen, waarmede zij had te maken en dat dit niet werd gedaan op een bekrompen kleinhollandsche wijze, maar op een manier, waaruit begrip sprak voor de positie van onze heimat temidden der andere volkeren. Vele dingen, die nu door het werk van de SS tot gemeengoed zijn geworden — maar waaraan in die dagen slechts weinigen dachten — zijn in deze brochure in aanleg aanwezig.

De SS in haar huidigen vorm bestond in die dagen nog niet. Maar toch was er reeds een kleine groep van menschen, welke de idealen der SS uitdroeg in eigen omgeving, welke ook naar een vasteren

vorm zocht voor het beleven en het uitdragen van de idealen, welke haar voor oogen stond. In den loop der volgende jaren kwam Feldmeijer hieruit naar voren als den man, die deze groep van onderling geheel verschillende menschen, richting gaf, in het bijzonder in politiek opzicht. Uit deze groep was het tenslotte dat de SS voortkwam.

Feldmeijer behandelde bij voorkeur het jeugdprobleem, omdat hij inzag, dat het zonder de jeugd niet zou gaan. „Wij zullen de jeugd bereiken, wij kunnen de jeugd bereiken en wij moeten deze jeugd bereiken, omdat het thans gaat om te zijn of niet te zijn, omdat het gaat om de toekomst van het volk". Zoo zei hij het in 1939, toen hij een organisatie in het leven riep en leidde, die de beginselen der SS tot grondslag had en welke door de N.S.B.-leiding Mussert Garde werd genoemd.

Bij deze actie ging hij niet — zooals zoovele anderen — van het standpunt uit, dat er met de jeugd niets te beginnen zou zijn, maar hij stelde de jeugd integendeel in het gelijk in haar houding ten opzichte van de ouderen. Deze groep van volkschbewuste mannen wist waarom de houding der jeugd niet anders kon zijn dan zooals ze was: „Wat ontbreekt is weer evenals op het politiek terrein, de dragende idee, welke gestalte en vorm kreeg in een staat, welke in zijn leiding gedragen wordt door de verantwoordelijkheid voor de gezondheid en de kracht van een volk, in plaats van door de zucht tot materieel gewin voor een grooter of kleiner kliekje."

HITLERJEUGD-NEDERLAND.

Daarom ging het; het ontbrak de jeugd aan een dragende idee, welke haar zou kunnen aanzetten tot groote daden en tot den totalen inzet, om een woord te gebruiken, dat vooral in deze dagen opgang maakt. En een ieder, die het zijne ertoe heeft bijgedragen de jeugd deze dragende idee te onthouden, is mede verantwoordelijk voor de toestand, waarin de Nederlandsche jeugd in deze dagen verkeert.

Toch is er nu een kern in de jeugd aanwezig, die wel een idee met zich draagt. „Deze jeugd gelooft," — zooals de Voorman het zegt — „dat het in deze, onze dagen er op aan komt, dat in ons zelf de revolutionaire wil tot het Rijk wakker wordt, die de beste formuleering daarin vindt, dat, al ware er van het Rijk nooit sprake, wij vandaag aan den dag voor het eerst het Rijk zouden moeten scheppen."

Inderdaad, ook in deze landen heeft de gedachte van het ééne, totale, ondeelbare Rijk haar geestdriftigste aanhangers gevonden in de jeugd. De jeugd debatteert niet over deze dingen, zij is impulsief en aanvaardt ze, omdat ze voelt, dat dit de eenige mogelijkheid is voor het voortbestaan, zoowel voor de menschen uit onze heimat als voor de Germanen uit de ons omringende staten.

Lieden, die meenen, dat er sinds 1940 niets is veranderd, moeten tot hun schrik bemerken, dat zij hun greep op de jeugd verliezen. De jeugd bekent zich tot het Rijk van Adolf Hitler, juist vooral van Adolf Hitler. Zoo is deze jeugd Hitlerjeugd — Hitlers jeugd — in

den waren zin van het woord. Ook al is er nu dan nog niet een organisatorisch verband, dat zich Hitlerjeugd Nederland noemt, toch voelt de kern der Nederlandsche jongeren zich zonder meer jeugd van den Führer en zij zal het als een voorrecht aanvoelen, als de Führer eens het besluit zal nemen, zijn jongens en meisjes uit de Nederlanden op te nemen in de eenige jeugdformatie, welke recht van bestaan heeft in de Germaansche ruimte, in de Hitlerjugend.

Maar wij herhalen het hier nog eens: nooit zal men mogen vergeten, dat het de SS is geweest, die hiervoor den weg heeft vrijgemaakt. Daarom bestaan er zeer nauwe banden tusschen SS en jeugd, banden, die nimmer verbroken zullen kunnen worden en die in de toekomst — ook in de Nederlanden — hierin hun uitdrukking zullen vinden, dat elk jaar op den negenden November duizenden jongeren vanuit de jeugdorganiatie zullen overgaan naar de SS.

HET RIJK ONZER KINDEREN.

De bekende Vlaamsche dichter Cyriel Verschaeve, van wien wij reeds eerder verschillende uitspraken aanhaalden, heeft eens gezegd, dat het grootgermaansche Rijk een Rijk zal zijn van onze kinderen. Hij bedoelde hiermede te zeggen, dat voor de jeugd, die thans nog opgroeit, het Rijk eens totale werkelijkheid zal zijn, dat dit toch niet heelemaal mogelijk zal zijn voor het huidige geslacht, dat reeds teveel verstrikt is geraakt in politieke slimmigheidjes en daarom teveel van het zuivere gevoel heeft verloren, dat noodig is bij de totstandkoming van het Rijk. En wij blijven toch altijd nog gelooven, dat het Rijk meer een zaak is van het hart dan van het verstand of, zooals de Reichsführer-SS het in Februari 1944 zei, toen hij tot zijn Nederlandsche SS-mannen op Avegoor sprak: „In de grootgermaansche ruimte zullen Germaansche volkeren slechts dan den weg tot elkaar vinden, als het eene hart wordt gevonden door een ander!"

Juist de jeugd gaat altijd te werk naar het hart en bekommert zich hierbij minder om de zwaarwichtige bezwaren van de ouderen. De SS weet, dat zonder de jeugd haar strijd voor nieuwe levensidealen geen zin heeft. Zij is ervan overtuigd, dat de nieuwe levensvormen, die toch ook alweer zoo oud zijn als het Noordras zelf, pas ingang zullen vinden bij een jeugd, die nog niet beroerd is door vreemde invloeden. De jeugd, die nog niet in aanraking is gekomen met de verpestende invloeden van een voorbijen tijd, waarvan wij in deze jaren nog altijd de naweeën meemaken, staat open voor den „wil tot het nieuwe leven", dat zal worden opgebouwd volgens de beginselen, die in de natuur om ons heen gelden.

Het verleden heeft ons getoond, dat bepaalde elementen steeds weer misbruik wisten te maken van de jeugd, door haar steeds weer te spannen voor dingen, die niets te maken hadden met de belangen van deze jeugd. Er zijn voorbeelden te over om dit te bewijzen. De jeugd is daardoor steeds het kind van de rekening geworden.

Maar nu zal zij zich niet weer laten beïnvloeden door de politieke tinnegieters, die niet de idee en niet het volk en zijn jeugd in het middden van hun denken plaatsen. Neen, nu neemt de jeugd

zelf haar lot in handen, zooals één der onzen het nu al weer meer dan tien jaar geleden dichtte:

Wij rijpen tot een weerbaar volk —
door zon en wind en regenwolk —
nog zijn wij zaad — wij worden graan:
welaan —
de jeugd is opgestaan.

Inderdaad, de jeugd is opgestaan. Zij heeft vele problemen moeten doorworstelen, maar duidelijk staat het haar nu voor oogen waarheen en waarvoor zij marcheert. Eén doel heeft zij, deze jeugd van Germanje, en daarom zullen de jongeren van Noorderbloed elkaar vinden. Eén doel, waarvoor zij wenscht te strijden en waarvoor zij het leven veil heeft. Eén doel, dat wij samenvatten in eenige eenvoudige woorden, die echter meer zeggen dan welk betoog ook: **Eén volk, één Rijk, één Führer!**

HENK SCHUMACHER, Jr.
Referent voor jeugdaangelegenheden bij de Stafleiding der Germaansche SS in Nederland, Afdeeling Vorming.

Het leger zal den jongen man dan (als eenmaal de volksche staat er is) niet meer, zooals tot heden, de grondbeginselen van het allereenvoudigste exercitiereglement moeten bijbrengen, en zal ook geen recruten meer toegevoerd krijgen, zooals dat tegenwoordig het geval is, maar het zal tot taak hebben om den jongeman, die lichamelijk reeds volkomen is ontwikkeld, nu slechts nog tot soldaat om te smeden.

In den volkschen staat moet het leger den enkeling dus niet meer het simpele gaan en staan bijbrengen, maar moet het de laatste en hoogste school voor de vaderlandsche opvoeding zijn. De jonge recruut moet in het leger de noodige bedrevenheid in het hanteeren der wapenen verwerven, maar moet tegelijkertijd ook verder voor zijn later leven worden geschoold. Maar de belangrijkste taak van de militaire opvoeding moet echter bestaan uit iets, wat ook reeds een der belangrijkste deugden van het oude leger was: In deze school moet de jongen tot man worden gemaakt; en hij moet hier niet alleen leeren gehoorzamen, maar ook worden opgeleid, zoodat hij later zal kunnen bevelen. Hij moet leeren zwijgen niet alleen wanneer hij terecht berispt wordt, maar ook leeren om zoo noodig onrecht zwijgend te verdragen.

ADOLF HITLER in „Mein Kampf".

HET ZAAD KIEMT

De jeugd —
de jeugd is opgestaan;
wij zijn het zaad — wij worden graan.
Een zon van daadkracht riep ons wakker
tot golven op een nieuwen akker —
welaan —
de jeugd is opgestaan.

Verloren generatie....
— Hoor,
dat was het waarvan and'ren spraken:
de toekomst ging voorgoed teloor.
De jeugd — al mocht zij plannen maken —
werd muurbloem van de maatschappij —
de wereld danste haar voorbij....

Toen werd er aan de poort geklopt.
Wie daar? — dat waren wij —
— ja, wij —
wij willen niet verloren zijn!
Wie volhoudt met de meerderheid,
dat wij vergeefs geboren zijn —
we zeggen hem: dat is bedrog,
wij hebben onze geestdrift nog.

Zorgt gij, ook zonder meerderheid,
jong Holland, dat ge weerbaar zijt.
Weer wordt er aan de poort geklopt!
het is de jeugd die duwt en stuwt,
het is de jeugd — zij kent haar plicht,
de jeugd die werk noch moeite schuwt —
daar blijft geen enk'le poort voor dicht
— dan, makkers, voorwaarts — naar het licht!

Wij zijn het zaad — wij worden graan,
wij komen uit den bodem voort —
het vaderland dat ons behoort!
Wij rijpen tot een weerbaar volk —
door zon en wind en regenwolk —
nog zijn wij zaad — wij worden graan:
welaan —
de jeugd is opgestaan.

GEORGE KETTMANN Jr.

WIJ, DE JEUGD

Uit een brochure van den Voorman, in 1935 uitgegeven door Nenasu te Utrecht.

Als kind waren wij één....

Tot een geslacht, dat onzinnig uiteengeslagen was in klieken en klassen,
in liberalen, anti-revolutionairen, communisten, christelijk-historischen, sociaal- en vrijzinnig-democraten, hervormd gereformeerde, roomsch-katholieke en andere staatspartijgangers, in „bourgeoisie" en proletaren-met-of-zonder-boord, in stedelingen en boertjes-van-buiten, in intellect en „de-gewone-menschjes-van-allen-dag",
ons trachtte wijs te maken, dat wij niet één waren,
dat een deel van ons niet kon omgaan met het andere deel,
dat er vrouwen, juffrouwen en mevrouwen,
dat er heeren, weledele, weledelgeborene en evenzoo-gestrenge, hoogedelgeborene en evenzoo-gestrenge Nederlandsche mannen bestonden.
Wij hebben het niet begrepen.
Wij gelooven niet in de verschrikkelijke leugen van jeugd in soorten.
Wij kennen slechts één jeugd!
Dat zijn wij!
Wij laten ons niet deelen in klassen en klieken.
Wij gedijen niet in de enge bekrompenheid van een hokje of een vakje.
Wij passen niet meer in het kader der democratische partijen.
Wij hooren niet meer thuis in een „politiek vereenigingsleven" met een „mijnheer de voorzitter".
Wij kunnen slechts zijn schouder aan schouder strijdende kameraden.
Wij wenschen ons zelf te zijn en wij hebben de plicht ons zelf te zijn.
Wij moeten sterk staan, nu alles breekt en kraakt.
Wij zijn de dragers van een komende gemeenschap, gebouwd op de eeuwige grondslagen, die wij in ons volk zullen hervinden.
Wij kunnen niet meer vol geestdrift zijn voor vrijzinnig- of sociaaldemocratische, anti-revolutionaire of liberale „beginselen".
Wij zijn radicaal!
Een „beginsel", dat gedoemd is altijd theoretisch beginsel te blijven, dat nooit grondslag der samenleving zijn kàn, omdat het slechts voor een mootje in het volk „geschikt" is,
een „beginsel", waarmee erg zwaarwichtig en belangrijk wordt gedaan en dat tevens ter politieke beurze, meestal parlement genoemd, tegen andere „beginselen" wordt verkwanseld,
is voor ons geen beginsel meer!
Wij willen geen minnelijke schikkingen!
Wij marchandeeren niet!
Wij vechten voor idealen, waarmee geen koehandel wordt gedreven.
Wij rusten niet voor ze zijn verwezenlijkt.

Wij willen geen rust en wachten-op-betere-tijden.
Wij pakken aan, wij gebruiken onze kracht en bepalen zelf mee den loop van ons lot.
Duizenden van ons zijn zonder toekomst.
Duizenden staan met machteloos gebalde vuisten.
Wij klagen de huidige democratische, politieke partijen en hun stelsel aan;
hen stellen wij aansprakelijk!
Wij weten, dat zij de verantwoording afwijzen.
Wij weten, dat wij volgens hen politiek onmondig zijn.
Wij weten ook, dat kindsch geworden grijsaards en besjes uit oudevrouwen-gestichten stemrecht hebben en stemplicht.
En wij niet.
Toch slingeren wij hun onze aanklacht in het gezicht.
De tienduizenden toekomstloozen onder ons,
de tienduizenden van onze vaders, die werkloos zijn,
de tienduizenden van onze moeders, die niet weten hoe haar kinderen te voeden en te kleeden,
die liever niet denken aan den dag van morgen, laat staan aan de toekomst,
hen roepen wij op als getuigen!
Wij eeren den ouderdom naar zijn daden!
Wij gelooven niet, dat een regeering van mannen, die geleefd hebben, ons, die een leven voor ons hebben, begrijpt.
Wij zelf zullen ons leven inhoud geven!

Wij zijn geboren en waren kind in een tijd,
dat de democratische landen elkaar vernielden en vermoordden.
Wij groeiden op in het grofste materialisme van den na-oorlogstijd, toen alles in guldens viel om te rekenen.
Wij hebben in ons het verzet voelen rijzen....
Wij hebben gezocht en rondgetast —
Wij waren getuige van veel zoogenaamd idealisme....
Wij leerden zien en begrijpen!

Wij hebben in dit land,
dat in honderd jaren geen oorlog kende,
dat rijk werd door den oorlog buiten de grenzen,
waar groote winsten werden gemaakt, hooge loonen en salarissen verdiend door den ellendigen nood in andere landen, waar millioenen jonge mannen doodbloedden op de slagvelden en evenveel vrouwen doodhongerden,
de vereenigingen van vredesvrienden, natuurlijk verdeeld naar politiek en godsdienst, bij dozijnen zien ontstaan, als in geen der oorlogvoerende landen.
Wij hebben gezien hoe in deze vredesbeweging alle grootheid ontbrak.
Wij werden onpasselijk van een vredesidealisme, dat zich richtte tot de lichamelijke vrees voor verminking en verwonding.
Wij hebben gezien hoe deze ziekelijke mentaliteit, die zich tooide met den stralenkrans van edele menschelijkheid,

winstobject werd voor groot-kapitalistische filmmaatschappijen, die weeë vredesfilms produceerden, waardoor het publiek tegen kleine vergoeding het gevoel kon krijgen ook edelmoedig te zijn, zonder zich te vervelen, daar er juist voldoende verminkingen, gas- en bomaanvallen met dooden, verfilmd waren om er in de gemakkelijke stoel van een veilige bioscoop van te griezelen.
Wij hebben de op politieke winst beluste parlementariërs deze vrees op hun wijze zien uitbuiten door de eenzijdige ontwapening te prediken,
wij hebben gezien hoe ons leger is gesnoeid, hoe door hen werd bezuinigd op het materiaal en de geest in het leger werd verkankerd.
Wij maken deze heeren vredesapostelen, legerbesnoeiers en politieke ontwapeningsidealisten openlijk uit voor misdadigers.
Aan ons begaan zij een misdaad!
Want niet deze edele idealisten,

maar wij en alleen wij zullen, als het moet,
onzen grond en ons volk verdedigen.

Dan staan wij en niet zij aan de grenzen.
Wij zijn bereid ons volk, wat het bereikte en bereiken zal op sociaal en kultureel gebied, met inzet van ons leven te verdedigen.
Maar wij weigeren met onvoldoend materiaal en een verkankerd leger ons eenvoudig te laten afslachten.
Dat beteekent moord met voorbedachte rade.
Wij wenschen deel te zijn van een modern toegerust, goed georganiseerd leger, dat niet een der vele stukken is op het politieke schaakbord der koehandel drijvende, zelf niet de gevolgen dragende, onverantwoordelijke parlementariërs, doch dat de georganiseerde weerkracht is van heel ons volk.
Wij wenschen geen vrede op grond van vrees.
Wij willen vrede, opdat elk volk ongestoord kan arbeiden aan zijn socialen en kultureelen opbouw.
Wij willen den vrede met andere volken op grond van wederzijdsche erkenning en waardeering van in elk volk levende waarden.
Wij willen en zullen ons handhaven.

Wij zijn opgegroeid in een tijd van ontaarding en ontreddering.
Wij hebben gevoeld hoe in dit doodsuur van een liberalistische, marxistische periode, in dit eindelijk eens zonder masker zich laten gaan, in deze wanordelijke verwording, de halfheid, de leegheid en zieligheid van de geldende zeden zich uitten.
Velen van ons, vooral in de steden, bedwelmden zich aan de gillende hot-jazz klanken van negerbands met grijnzende, keelklanken uitstootende, tronies,
zochten en vonden op de platste wijze bevrediging van hun driften, vonden alle gepraat over hoogere waarden belachelijk, doordat zij geen houvast hadden,
doordat er een schijnmoraal had geheerscht van „kat-in-het-donker-knijpen-en-oppassen-dat-niemand-het-merkt", van vrees voor buren en familie, van geniepigheid en achterbakschheid.
Een vorig geslacht had niet het recht over zooveel slechtigheid het hoofd te schudden.
Niet wij waren aansprakelijk voor den chaos.

Bovendien werd onze van de ankers geslagen generatie, die geen steun meer vond in een voos gebleken mentaliteit, vergiftigd met volk en individu ondermijnende „moderne vrije opvattingen".
Wij zijn door dezen tijd gelouterd.
Wij zijn geestelijk gebeukt en getrapt.
Wij zijn niet onder gegaan.
Wij hadden voldoende reserves.
Wij lagen op de knieën, maar tegen den grond gingen we niet!
Wij staan al weer op onze beenen.
Wij zetten den pas er weer in!
Wij zullen met dreunenden stap verder marcheeren!!
Wij helpen ons zelf.
De huidige ellende, de geestelijke en stoffelijke nood, zijn de barensweeën van een nieuwen tijd en een nieuwen mensch.
Wij verdroomen ons niet meer in de valsche romantiek en weezoete sentimentaliteit van „de wereld op het witte doek".
Wij wenschen niet langer zoet gehouden te worden met negertrompettisten en meer of minder naakte gekleurde en blanke „danseressen".
Wij verafschuwen de leegheid van een langs de straten verslenterd bestaan.
Wij zijn niet meer thuis in een studentenwereld met bombastische gewichtigdoenerij en quasi-superieure houding tegenover het dagelijksch gebeuren, in een „getapte", a-sociale, lauw onverschillige houding, die gevolg is van de verkeerd begrepen plaats van den student in de volksgemeenschap.
Wij hebben de lotte prikkeling van zich schaamteloos als zoodanig aanbiedende vullschrijverij niet van noode.
Evenmin de voor meer „verfijnde" geesten bestemde, door een verworden kritiek tot kunst gestempelde, uitwerpselen eener ziekelijke „kunstenaarsziel".
Wij willen een moraal van licht en ruimte, van geestelijk en lichamelijk gezonde menschen, die de verantwoording kennen tegenover hun volk, elkaar en zichzelf.
Wij zijn vrij want wij kunnen ons beheerschen.
Wij zijn vrij, want wij kunnen doen, wat wij willen doen.
Wij kunnen nalaten, wat wij willen nalaten.
Wij kunnen bevelen en wij kunnen gehoorzamen.
Wij zijn sterk en kennen onze jonge kracht.

FELDMEIJER.

TYPE MIJNER JONGEREN.

Zulke menschen, in wien ik eenig belang stel, wensch ik smart, verlatenheid, ziekte, mishandeling, verlaging toe, — ik wensch, dat hen de diepste verachting, de marteling van het wantrouwen tegen zichzelven, de ellende van het overwonnen zijn, niet onbekend blijve: ik heb geen medelijden met hen, omdat ik het eenige wensch, wat tegenwoordig bewijzen kan of iemand waarde heeft of niet, — dat hij standvastig blijft.

FRIEDRICH NIETZSCHE

WIJ EN DE JEUGD

Toespraak van den Voorman, gehouden in het Kamp der Volharding in Augustus 1939 op den Goudsberg bij Meulunteren op de Veluwe.

De twintigste eeuw noemt men „de eeuw van het kind". Men „ontdekte" de jeugd en als met elke nieuwe ontdekking hield men er zich zeer intensief mee bezig. Er was een jeugdprobleem. En als voor vele crisisproblemen waren er ook hier oplossingen van het jeugdprobleem te kust en te keur. Allerhand psychologen ontrafelden met behulp der laatste methoden uit de school van Freud of Adler „de ziel van het kind" en vele paedagoochelaars en paedagoochemers stonden gereed om op grond der verkregen resultaten van het onderzoek, systemen (natuurlijk systemen) van jeugdopvoeding te verstrekken.

Voor een goed waarnemer is het echter duidelijk, dat er niet zooveel werd geschreven, omdat men de jeugd plotseling zoo goed begreep, doch veel meer, omdat men de jeugd niet meer begreep. Niet be-greep, dat in letterlijken zin: men verloor juist zijn greep op de jeugd. De jeugd gleed en glipte weg.

Het is een publiek geheim, dat zij, die zich met de jeugdorganisatie bezig houden aan het eind zijn. Zij weten het niet meer. Er is met de jeugd van tegenwoordig ook niets te beginnen. En inderdaad, in de eeuw van het kind heeft alle belangstelling rond de jeugd, de jeugd zelf het meest onberoerd gelaten. Deze jeugd staat bloot aan de meest strenge kritiek, met name van hen, die in het algemeen vinden, dat we in een raren tijd „leven", „waarin de wereld op zijn kop staat". Het zijn dezulken, die den nieuwen weg niet zien en twijfelen aan de toekomst der jonge generatie en van ons volk en dezen twijfel tot uitdrukking brengen door zeer bezorgd hun hoofden te schudden „over zooveel slechtigheid".

En wie zal ontkennen, dat deze kritiek haar rechtvaardiging vindt in de feiten, zooals we die rondom kunnen constateeren? Een paar veel gehoorde oordeelen:

1. De jeugd is slap, akelig en lamlendig, lauw en stelt in geen ernstige dingen belang. Inderdaad, dat verschijnsel kennen we.

2. De jeugd is tot volkomen schaamteloosheid toe losgeslagen van elke moreele binding, vooral zich uitend in de omgang der beide geslachten. Ook dat is waar.

3. De jeugd overdrijft de sport, daarin steekt alle kwaad; dat gemeenschappelijke sportbedrijven, zwemmen, enz. is des duivels.

Ja, stellen wij ons voor, dat het alles eens zoo ware, zonder meer. Wat dan? Dan deze jeugd verketteren en uitmaken voor een pak nietswaardige snotneuzen en daarmede basta? Neen. Wij zien het in het groote verband dezer tijden.

Men ziet slechts een samenhang en zin, als men bedenkt, dat ons

volk in herfsttijd leeft, in den neergang. En in den neergang van een volk wordt het ziek naar lichaam en geest, verweekelijkt, verzwakt en staat zoo open voor infectie en besmetting van ziektekiemen en mist den weerstand van een natuurlijk sterk organisme om zich tegen de giftstoffen te weren. En deze jeugd is geboren in dezen herfsttijd van ons volk, welke pas goed inzette na den grooten oorlog.

Een uiterlijk verslapte jeugd, waaruit deels het vuur geweken schijnt en waarin de plichtsopvatting als uiting van karakter niet meer leeft, is het uiterlijk teeken van den neergang van gansch een volk.

Er zijn geesten, die op grond daarvan de toekomst donker zien en het einde nabij meenen te weten.

En wij?

Dat wij hier staan in ons volk is het bewijs, dat wij gelooven aan een toekomst voor dit volk, dat wij ons bekennen tot het leven en niet tot den dood. En uit den neergang spruit de opgang. Ja, in dien neergang leeft reeds de aankondiging van het verjongde leven. Zoo moet er, het kan niet anders, voor ons nog een andere zienswijze zijn, een zienswijze, die bij den uiterlijken droeven schijn een lichtzijde kent. Die lichtzijde is dan deze:

dat er in de levenshouding dezer jeugd veel is, dat als een reactie opgevat kan worden tegen oude versteende en muf geworden opvattingen, een reactie, waarin de mogelijkheid gevoeld wordt tot een echten, gezonden levensstijl, welke echter nog niet werd gevonden. Nog niet werd gevonden, omdat deze jeugd een groote dragende en stuwende gedachte ontbrak.

Reactie en onmogelijkheid tot vernieuwing, terwijl alle schijn tegen is. De zoons, die met hun kornuiten gaan bridgen, als de vaders over de politiek beginnen, hebben het bij het rechte eind. Want daarbij vervelen zij zich. En terecht, want in de politieke beschouwing der democratische, burgerlijke, liberale of andere oude heeren is geen element, dat de jeugd vermag te boeien. En dit element der verveling komt telkens weer boven en is zeer belangrijk. De jeugd verveelt zich gruwelijk. Uit verveling gaat zij bridgen, uit verveling naar een bioscoop of naar een dancing, waar ze met verveelde gezichten — alsof ze een droeven plicht vervult — rond wandelt. Er is in feite niets in deze Nederlandsche maatschappij, dat de harten dezer jeugd kan doen ontvlammen. Er ontbreekt een nationale gedachte, een nationale mythe of ideaal, waaraan zij zich omhoog kan trekken, of welke haar boven zich zelf uit kan doen stijgen. Onze ergste kwaal is die der nationale verveling, eigen aan een volk, waarin als eenige drang nog leeft, te mogen behouden, wat men heeft, dat zat is en met rust gelaten wil worden en dat alle rustverstoorders haat.

Het Hof van Internationale Justitie staat in Den Haag en men aanbad een Volkerenbond in Genève, niet uit rechtvaardigheidsdrang, doch wel omdat dit de instrumenten waren, welke de „Status Quo" zouden handhaven, die elke, vooral gewelddadige, verandering van den toestand zou beletten. Daaraan lijdt ons heele volk. Oranje, de liefde daarvoor met alles, wat daaraan verbonden is, is het zinnebeeld geworden van een klein benepen patriotisme der politieke dwergen in dit land.

Er is bij de geboorte van een nieuwe loot, de verteedering rond het geluk van een jong gezin, met bijmenging van een vage herinnering aan iets anders. Maar in Oranje beleeft men niet meer de oerkracht van een sterke lotsverbonden volkseenheid, welke durvend in de wereld uitblinkt. Hoogstens vergrijpt men zich in theatrale en pathetische rethoriek aan de nagedachtenis van den grooten Zwijger, eeden zwerend op het Malieveld in Den Haag, terwijl de Oranjelol hoogtij viert of door op den Dam Cyriel Verschaeve's „Wij heffen hart en handen voor het heil der Nederlanden" te declameeren, terwijl rondom het jodengekwansel der Oranjebals welig tiert.

Het is dan wel wat veel gevergd, dat uit de jeugd zelf spontaan in revolutionairen dadendrang iets groots geboren zou worden, waar de oudere generatie zoo te kort schoot. Bovendien liggen de voorbeelden van grootheid in durf en offervaardigheid te ver achter ons, dan dat de jeugd over de hoofden eener regeerende kliek heen daarop gemakkelijk zou kunnen teruggrijpen. Zoo gezien, beteekent de houding der lauwe onverschilligheid een natuurlijke reactie, die in zooverre een vooruitgang is, dat ze zich niet meer zoo fariseeërachtig kleedt in „het doen alsof", als dit bij de oudere generatie maar al te vaak het geval is.

Wie goed toeziet, wordt vaak getroffen door een zeker cynisme van de jeugd op allerlei terrein, zoo ook op dat gebied der verhouding tusschen de geslachten. Dit cynisme is eigenlijk een mengsel van brutaliteit en spot en nuchtere eerlijkheid. En dit laatste is voor ons belangrijk. De tijd is voorbij, dat om de verhouding der geslachten heen gedraaid werd als een terrein, waarover men het hoogstens in gepeperde moppen aan de bittertafel kon hebben. De verwording ontstond, omdat deze drang naar klaarheid en eerlijkheid, die onmisbaar aanwezig is, figuurlijk en letterlijk slechts daartoe leidde, dat vooral Aziatische of blanke joden vrouwen heelemaal of grootendeels uitkleedden en te kijk zetten, terwijl daarnaast de geslachtsverhouding losgemaakt werd van haar diepsten zin: de instandhouding van volk en sibbe en teruggebracht werd tot een der vele mechanismen tot veraangenaming des individueelen bestaans, waaraan al of niet geldelijke verplichtingen verbonden zijn en het risico van kinderen krijgen tot een klein minimum wordt beperkt.

Wat ontbreekt, is weer evenals op het politieke terrein, de dragende idee, welke gestalte en vorm kreeg in een staat, welke in zijn leiding gedragen wordt door de verantwoordelijkheid voor de gezondheid en de kracht van een volk, in plaats van door de zucht tot materieel gewin voor een grooter of kleiner kliekje.

Kortom, wat wij beleven, is het karakteristieke beeld van een kentering der tijden, waarin oude afgesloten normen en waarden haar betrekkelijke waarde verliezen en de maatstaven der nieuwe orde nog geen geldigheid kregen.

In zoo'n periode ziet men naast elkaar optreden de grootste verwording en ontaarding en de aanduiding van de doorbraak van het gezonde nieuwe.

Een dergelijke periode **behoeft niet noodzakelijkerwijs** haar opleving te vinden in de overwinning van het nieuwe. Het nieuwe en

gezonde wint het slechts dan, wanneer ondanks alles de levenskracht van een volk nog voldoende groot is. En deze levenskracht van een volk is geen abstract begrip, doch kent slechts één graadmeter: het aantal mannen, dat zich verbeten inzet voor de vernietiging aller verpestende invloeden.

Wij zelf zijn aldus het bewijs voor den wil tot leven in ons volk en de bereidheid tot volledigen inzet, de doorslaggevende factor.

Het spreekt van zelf, dat de jeugd daarbij een zeer belangrijke rol toekomt. Het bekende gezegde, dat wie de jeugd heeft, de toekomst heeft, geldt zeker voor ons. Immers, wij stellen ons niet tevreden met op korten termijn voor ons zelf deze of gene economische verbeteringen te willen bereiken, doch voor ons gaat het om de toekomst van het volk, om het zijn daarvan. Zou het ons dus niet mogen gelukken de jeugd in belangrijke mate bij onzen strijd in te schakelen, dan ware het kwalijk gesteld met ons streven. Immers uit de jeugd komen aanstaande ambtsdragers en strijders voor onze beschouwing voort. Zij zullen de vlag verder hebben te dragen, die zij overkrijgen.

Nu is het merkbaar, dat er in de jeugd toch iets bezig is zich te ontwikkelen. Hier en daar, het zijn er niet velen, ziet men bezinning op de verhoudingen in deze wereld. Idealen zelfs worden daar gesteld. Maar voor het gros vertoonen dergelijke kringen alle hetzelfde beeld; geen onstuimigheid en dadendrang, doch veel meer een oumanachtig diepzinnig geworstel met problemen en waarden, die ergens in de stratosfeer hangen, maar geen werkelijkheidswaarde bezitten. Vaak wekt het den indruk, alsof vele kerels van 40 à 50 jaar veel flinker en feller zijn, dan knapen van 20, die uiterlijk jong, doch „innerlijk reeds grijze baarden hebben". Een beslissende omstandigheid daarbij is, dat die kerels van 40 à 50 jaar hun jeugd hadden in den vóóroorlogschen tijd, waarin meer karakter was dan in de verworden na-oorlogsche periode, waarin de 20-jarigen opgroeiden.

Er bestaat immer een mogelijkheid tot onderscheiding tusschen het wezen der dingen en hun uiterlijke verschijning. Er is harmonie, wanneer wezen en uiterlijke vorm met elkaar in overeenstemming zijn. Disharmonie zoo dit niet het geval is. En zeker is het verkeerd op grond der uiterlijke verschijning een oordeel te vormen over het wezen. Wie bijvoorbeeld op grond van den indruk van ons volk in dezen tijd zou oordeelen: dit volk kent geen stijl en geen houding, het is bandeloos en karakterloos, oordeelt verkeerd, als hij daarmede meent te zeggen, dat ons volk niet tot stijl en karaktervolle houding in staat zou zijn.

Wij, nationaalsocialisten, zouden het eerst recht daarmede niet eens kunnen zijn. Immers hoe zouden we d a t kunnen beweren en terzelfder tijd in ons volk en zijn toekomst gelooven. En de toekomst van een volk is zijn jeugd. Dus gelooven we in de jeugd en laten ons niet door den uiterlijken schijn tot zwartgallig pessimisme verleiden. Wij gelooven in de mogelijkheden dezer jeugd. Al ware het slechts, omdat wij, weer bewust van de erfelijkheid van uiterlijke kenmerken en innerlijke waarden, niet kunnen aannemen, dat deze jeugd gespeend zou zijn van die eigenschappen, welke onze voorvaderen tot groote daden in staat stelden. Verder zijn wij van meening, dat

het nationaalsocialisme de jeugd zal weten te bereiken, waar de anderen hun greep op de jeugd gaan verliezen. Juist omdat wij doorstooten tot het wezen, omdat wij appelleeren aan het laatste, dat misschien wel onder veel rommel en vuil bedolven, toch stellig aanwezig is. Omdat wij niet langs den weg der intellectueele redeneering ons zullen richten tot het verstand dezer jeugd, maar haar instincten en gevoelens zullen aanspreken. Wij zullen de jeugd bereiken, omdat we haar weer leeren wat leven is voor de jeugd. Namelijk bewust eenzijdig, tegen het „beter weten" der anderen in, de problemen en machten te schiften en te onderscheiden naar gezondheid en kracht. Weer het sterke te leeren achten en het ongezonde te leeren verachten. Te ontkennen, dat elk probleem drie of vier zijden zou hebben, en bewust de problemen te vereenvoudigen en ze op te lossen, inplaats van ze al redeneerend steeds verwikkelder te maken en ze onopgelost te laten.

Wij kunnen deze jeugd bereiken, omdat het nationaalsocialisme naar zijn wezen overeenstemt met het wezen der jeugd, der jeugd, zooals ze immer was, zoolang moeders kinderen baarden. Dat kan niet anders, want het nationaalsocialisme is de lentetijd van een volk, is de hergeboorte, de opstanding van het nieuwe leven in een volk. Jeugd en nationaalsocialisme, ze hooren tezamen, in wil tot vernieuwing, in afbraak van het oude, in radicalisme, in breken met alles, wat afgeleefd, seniel en aftands werd.

Wij moeten deze jeugd bereiken, omdat, wij zeiden het reeds, het thans gaat om te zijn of niet te zijn, omdat het gaat om de toekomst van het volk.

De middelen en wegen, de methode, we zullen ze vinden.

FELDMEIJER.

Omdat de volksche staat eenmaal de meeste aandacht zal schenken aan de opvoeding tot wilskracht en besluitvaardigheid, moet hij het hart der jeugd reeds vanaf de eerste jaren vervullen met den wil tot verantwoordelijkheid en den moed, voor eigen daden te staan. Alleen wanneer hij deze noodzaak in haar vollen omvang inziet, zal hij tenslotte, na eeuwenlange vorming een volkslichaam weten te scheppen, dat niet meer die gebreken zal vertoonen, welke in onze dagen zoo noodlottig hebben gewerkt en zooveel hebben bijgedragen tot onzen ondergang.

ADOLF HITLER in „Mein Kampf".

Ik heb het geloof, dat – evenals het mogelijk was den marxist tot nationaal-socialist te maken – het ons volk onder zijn führer adolf hitler mogelijk zal zijn, door een ommekeer in de harten en voor alles door de geestelijke houding van zijn jeugd, de volgende twee groote vraagstukken tot een oplossing te brengen.
eens zullen wij weer een volk zijn met vele kinderen van goed bloed en eens zal er door jullie kracht, door jullie wil en door jullie talent geen vlucht meer zijn van het land naar de stad, maar zal er weer een bewust gewilde trek van de besten der jeugd uit de stad naar het land komen: de wil tot het nieuwe leven.

heinrich himmler
tot de hitlerjeugd

De jeugd en het Rijk

Toespraak van den Voorman, gehouden op de bijeenkomst van de Germaansche SS in Nederland op 18 Juni 1944 in den Dierentuin te 's-Gravenhage.

Uit de sagen en overleveringen, die uit een grijs verleden tot ons komen, spreekt tot ons een allesomvattende en allesdoordringende heilige orde der dingen, waarin alles zijn vaste plaats had en waaraan alles zijn zin ontleende.

In deze wereld, waarin de meest natuurlijke waarden niet — als in onze dagen — tot problemen waren verworden, kende men niet het altijd en telkens weer tot onoplosbare conflicten leidend dualisme, de tegenstelling van het honderd procent goede tegen het honderd procent slechte.

In het wereldbeeld, passend in die tijden en bij die opvattingen en wereldbeschouwing, in dat wereldbeeld, stonden tegenover elkaar, door het lot bepaald, vriend en vijand. Dit beginsel, tezamen paraat te zijn tegenover den vijand, was het beginsel, dat zich overal in de wereld manifesteerde, was het beginsel van den eeuwigen en ononderbroken strijd. Een strijd, onontkoombaar, een strijd, waaraan geen mensch, geen dier, geen levend wezen zich zou vermogen te onttrekken. In het geestelijk wereldbeeld van die dagen staat in het midden als de boom en levensruimte van al degenen, die aardgetrouw leven naar de eeuwige wetten van het bloed, de mensch, schouder aan schouder tezamen met de hem bevriende machten: de goden in Midgaard. En daarbuiten staat de vijand, de machten van Uitgaard, die het naar het bestel van het lot altijd en telkens weer op het vredig bestand van Midgaard hebben voorzien. Deze strijd vindt nooit zijn einde. Telkens en telkens weer in het groote rad der tijden, dat wentelt, staan deze machten tegenover elkaar. In de afgeloopen eeuwen was de macht en kracht van Midgaard verzwakt en ondergraven. De meest natuurlijke waarden waren niet meer erkend en aanvaard. Men achtte niet meer op de levenswet, die luidt, dat hij slechts het leven verdient — als enkeling en als volk — die bereid is zich voor dit leven in te zetten, ja, die bereid is het ook te geven voor het leven, dat boven het zijne uitgaat. Men achtte niet meer de levenswet, die luidt, dat, wanneer mannen bereid zijn hun leven te geven, vrouwen bereid moeten zijn nieuw leven te baren. Men achtte niet meer de heilige wet, die luidt, dat slechts dàn een volk en een ras zich kunnen handhaven en sterk en gezond kan blijven naar eigen aard en wezen, wanneer zij het bloed zuiver houden, maar men vond de bloedvermenging vanzelfsprekend. Men achtte niet meer de wet, dat men strijdbaar moet zijn, maar verhief de weerloosheid en het pacifisme ten troon.

Alras trachtte men uit het harde leven van deze aarde, waartegen men niet meer opgewassen was, te vluchten; men zocht de verlossing.

En deze toestand leidde tot wat wij, menschen van deze twintigste eeuw, na het begin van deze huidige jaartelling medemaken. Toen Midgaard — deze orde van menschen, machten en goden — verzwakt was, verzamelden zich de machten van Uitgaard tot een laatsten definitieven stormloop en begon de strijd, de worsteling, waar wij nu juist in deze dagen midden in staan. Onwillekeurig denken wij dan aan de woorden uit de Edda en de voorstellingen van de Volspa, waar de zieneres op bijkans mystische wijze voorziet — zou ik haast zeggen — wat wij nu beleven. Duizend jaren geleden werd deze voorspelling neergeschreven, die luidt:

Broeders zullen strijden,
elkander verslaan
en bloedverwanten
bloedschande plegen;
overspel heerscht
op heel de aarde
zwaardtijd, speertijd,
schilden splijten!
windtijd, wolftijd,
eer de wereld vergaat;
geen enkel mensch
zal den ander sparen.

De zon wordt zwart,
in zee zinkt d'aarde
uit de hemel vallen
de held're sterren;
damp en vuur
dringen doorheen,
hoog tot de hemel
stijgt een heete vlam.

In deze woorden vinden wij datgene, wat wij, menschen van dezen tijd, nu beleven; daar staat: in den tijd van den grootsten neergang, in den tijd der grootste verzwakking, waarin de ondergang onontkoombaar wordt, dan keert zich het tij, dan breekt een wende der tijden aan. Wanneer namelijk hij opstaat — na het eerste begin dezer groote worsteling, in de jaren na dezen eersten grooten wereldoorlog — die dan zelf als onbekend soldaat uit den wereldoorlog voor het eerst spreekt van een opstand en van een opstanding van ons bloed en ras, die apelleert aan de meest natuurlijke waarden, welke altijd nog binnen ons — als ras — leven. Hij kreeg door zijn woord macht over onze harten en over onze zielen en over duizenden en honderdduizenden, over millioenen Germaansche mannen en vrouwen en riep alle man te wapen tegen de machten van Uitgaard in deze laatste en definitieve worsteling. Niet alleen alle man, ook alle vrouwen, ja, alle kinderen en alle jeugd. De strijd nadert zijn hoogtepunt. Steden liggen in puin en ook datgene, wat eeuwenlang als waardevol Germaansch kultuurgoed den tijd had getrotseerd. Duizenden vrouwen en kinderen vonden den dood onder de puinhoopen. Duizenden en tienduizenden strijdbare jongemannen, die vaders had-

den kunnen zijn van een sterk nageslacht, zijn aan de fronten gevallen.
En sinds meer dan een week staan bijkans een half millioen uitgezochte soldaten van den vijand op het Europeesche vasteland en sinds meer dan drie dagen beuken de eerste mokerslagen der vergelding en vernietiging tegen de muren van het Britsche empire, dat als een joodsch bastion haar einde tegemoet gaat. Uit bloed en tranen, uit het offer der duizenden stijgt in onze dagen tot nieuwen luister: Midgaard. Midgaard, het hart van de wereld, het Rijk! Het Rijk, waarin zij, die van denzelfden bloede zijn, trouw aan de wetten, door het leven zelf gesteld, trouw aan eigen aard en wezen, tezamen willen leven, die geloovig de wetten van het leven willen gehoorzamen en die in den ononderbroken bloedstroom van geslacht tot geslacht den aard en den vorm hunner onsterfelijkheid beleven.

Het Rijk, het grootgermaansche Rijk, is verwerkelijkt. De droom is verwerkelijkt, het verlangen van eeuwen, onder de dwingende hand van zijn bouwer, Adolf Hitler. En ook dan, in dit in ons opgekomen vertrouwen, in dit in ons opgestane geloof, in deze zekerheid des geloofs komt ook weer tot ons het andere woord van deze zieneres uit de Edda, wanneer zij aan het eind deze opstanding voorspelt en voorziet, wanneer zij schrijft:

Veel wijsheid weet ik
— ver kan ik schouwen —
het sterke noodlot
der strijd'bre Azen.

Op ziet zij komen
ten anderen male
etgroene aarde
uit de zee;
beeken schuimen,
weer schiet de arend
omlaag van de rotsen
belust op visch.

Akkers wassen
schoon ongezaaid
het booze wordt beter,
Balder zal komen.

Van dit Rijk, van dit Midgaard onzer dagen, zingt en speelt en spreekt een nieuwe jeugd. Zij, deze nieuwe jeugd, deze nieuwe nationaalsocialistische jeugd onzer dagen, zal eens dit Rijk bewonen en innerlijk heeft zij zich reeds dit Rijk verworven. Deze nieuwe jeugd heeft geen begrip meer voor de problemen en innerlijke bezwaren eener oudere generatie. Wellicht omdat zij zelfbewuster is, wellicht omdat deze jeugd bereids zichzelf heeft hervonden, waar ouderen nog bezig zijn zichzelf te vinden. Want hij, die zichzelf heeft hervonden, kan niet meer de vrees kennen zichzelf te verliezen. Voor deze jeugd kan het Rijk nooit en nooit een optelsom zijn. Voor deze jeugd is het komende Rijk nooit en te nimmer een constructie, uitgaande van belangengrootheden. Het ligt deze jeugd niet, alleen maar hervormer en reformist te zijn. Zij is revolutionair van nature. Het ligt deze jeugd niet, met al te grooten

ijver vele heilige huisjes te protegeeren in den komenden tijd, daarbij gevaar loopend zelf reactionair te worden. Deze nieuwe jeugd voelt er niets voor om als gemeenschap te worden tot de koloniale mogendheid zonder koloniën, maar zij is bereid haar opgave in deze groote ruimte, die thans in het Oosten is, en daardoor de toekomst van volk en ras, veilig te stellen. Zij voelt zich te zelfbewust, deze jeugd uit deze Germaansche ruimte in de lage landen bij de zee, dan dat zij zich voor de toekomst tevreden zou stellen met de verhouding tot het geheel als van een soort protectoraat.

Zij gelooft niet, deze nieuwe jeugd, dat men de toekomstige gemeenschap van het Rijk kan afleiden uit historische beschouwingen, waar maar al te vaak de afsplitsing in 1648 de groote rol speelt. Zij heeft heelemaal geen vertrouwen in historische afleidingen, aangezien de historische afleidingen, al naar gelang degene, die ze gebruikt, tot bepaalde conclusies kan leiden.

Deze jeugd gelooft, dat het in deze, onze dagen er op aan komt, dat in ons zelf de revolutionaire wil tot het Rijk wakker wordt, die de beste formuleering daarin vindt, dat, al ware er van het Rijk nooit sprake, wij vandaag aan den dag voor het eerst het Rijk zouden moeten scheppen. Het Rijk, het grootgermaansche Rijk, waarvan deze jeugd spreekt, kan alleen maar uit onze eigen wil ontstaan.

Daarom eischt ook deze jeugd een onvoorwaardelijke en compromislooze bekentenis tot het Rijk. Zij gelooft, dat het verkeerd is zich te beroepen op den Führer in dien zin als zouden wij moeten zwijgen, ook van het Rijk, zoolang zijn machtswoord nog niet klonk. Zij gelooft veeleer, dat, wanneer de Führer eens zijn woord zal spreken, het zal zijn een zegel van hem op wat in ons zelf vorm en gestalte kreeg. Zij gelooft, dat wij den zedelijken moed en de verantwoording tegen over ons eigen idealisme moeten hebben om uit te spreken, wat ons hart en onze ziel vervult, opdat eens vorm en gestalte zal verkrijgen — ook in ons midden — waarvan wij lang reeds droomden en waarnaar wij reeds lang verlangden.

Indien men gelooft, dat het onjuist is, ja, zelfs gevaarlijk, te beweren, dat het grootgermaansche Rijk en de gemeenschap der Germanen een zaak is, die wellicht over honderd jaren haar verwezenlijking zal vinden — dat dit zou moeten groeien, maar niet meer van ons zou zijn — dan heeft men de les der historie verkeerd verstaan. Want een groote gemeenschap en een groot Rijk wordt altijd opgericht en gevormd door den bouwer van het Rijk met de krachten, die hij vindt en die hem daarbij helpen. Maar, over honderd jaar gesproken, zal het zóó moeten zijn, dat, wanneer ooit weer de machten van Uitgaard zich verzamelen en storm loopen of wanneer ooit weer een crisis over dit Rijk zou mogen komen, dat dan de hechtheid en innerlijke samenhang zoo vast is en zoo onverbrekelijk, dat geen versplintering en geen afsplitsing meer mogelijk zullen zijn. Dat kan slechts het geval zijn, wanneer in onze dagen door onzen arbeid de fundamenten van het Rijk onder de dwingende hand van zijn bouwer, Adolf Hitler, worden gelegd. Daarom gelooft zij ook, deze nieuwe nationaalsocialistische jeugd, dat het voorbeeld der huidige generatie niet doorslaggevend mag zijn in deze dagen.

Wij weten het niet, maar wij hopen: eens zal het groote deel van onze tijdgenooten ons verstaan en volgen. Maar wanneer dat niet het geval zal zijn, zoo moeten wij desondanks den zedelijken moed bezitten en ons verantwoordelijk gevoelen tegenover de komende generatie der tijden, waarin niet gevraagd zal worden in hoeverre wij rekening hielden met het oordeel van de levende generatie, maar wel in hoeverre wij den roep van den tijd, het appèl van dit historisch gebeuren hebben verstaan en den zedelijken moed hebben bezeten te spreken en in komende tijden dwingend dezen tijd voor te bereiden. Zij gelooft, deze nieuwe jeugd, dat, wanneer wij spreken van Adolf Hitler als Germaansch Führer, dat dit minder zegt over hèm, dat dit niet beteekent, dat wij iets van hem verlangen, want de Führer kan ook in Germanje slechts de Führer zijn. Maar wanneer wij, uit deze randgebieden, mogen spreken van den Führer als Germaansch Führer, dan zegt dat iets van òns, dan beteekent dat, dat ook elk van ons, al of niet bezegeld in den persoonlijken eed een innerlijke verhouding van trouw van volgman tot Führer kent en erkent, zoodat de Führer ook zijn Führer is.

Zij gelooft verder, deze jeugd, dat de gelijkberechtiging in de Germaansche ruimte niet een aangelegenheid is van paragrafen en vastleggingen. Zij gelooft, dat het nationaalsocialistisch is, dat aan de rechten en de plichten de prestaties vooraf gaan. Waar gelijke rechten zullen moeten heerschen, zullen gelijke plichten moeten worden aanvaard en gelijke prestaties moeten worden geleverd. In deze, onze dagen, waarin het gaat om het zijn of niet-zijn van ons volk en ons ras, is er geen betere plaats om deze plichten te aanvaarden voor al degenen, die weerbaar zijn, dan daarbuiten aan de fronten. Daarom heeft deze jeugd er zichzelf lichamelijk en geestelijk op voorbereid om, wanneer de Führer haar noodig zou hebben, het zwaard te hanteeren. Zij heeft geen begrip voor alle weerbaren, die tot dusver zich niet in deze of gene formatie der mannelijke weerbaarheid hebben gemeld en zijn toegetreden. Zij weet, deze nieuwe jeugd, dat van haarzelf de besten, de al iets ouderen, buiten zijn gevallen en buiten ook nu nog strijden en daar de Germaansche werkelijkheid beleven, dat daar buiten in de grootgermaansche gemeenschap geen gelegenheid meer is tot debat of discussie, al was het alleen daarom, dat zij zich die luxe niet kunnen veroorloven, omdat de grootgermaansche werkelijkheid als lotgemeenschap daarbuiten een zeer onromantische en harde werkelijkheid is geworden.

Zij gelooft, dat deze frontgeneratie, waarvan de besten wellicht vielen, maar waarvan ook groote deelen — hopen wij — zullen terugkeeren, de draagster zal zijn van deze grootgermaansche gemeenschap van morgen. De jonge generatie onzer dagen heeft de erfenis aanvaard van het voorgeslacht van 1918 en van onze eigen helden, die buiten vielen.

Wanneer na den oorlog de vaan der nationaalsocialistische revolutie opnieuw door den frontsoldaat Adolf Hitler zal worden geheven, dan zal deze frontgeneratie van 1940—1941 en de jaren daarna, zijn trouwste volgmanschap zijn.

Daarom is het dus deze jeugd, die, thans nog jong zijnde, zich innerlijk verbonden gevoelt met het nieuwe geslacht van front-

soldaten en soldatenvrouwen, die nu in steeds talrijker aantal schouder aan schouder staan.

Wanneer ik zeg, dat de jeugd dit gelooft, zoo is dit geloof niet een voor waar houden, dat is niet het aannemen daarvan, dat dit of dat juist zal zijn. Deze jeugd gelooft, ze legt de gelofte af, zij belooft! Wanneer de jeugd gelooft, belooft zij zichzelf met lichaam en ziel in te zetten voor haar eigen ideaal, voor het hooge ideaal van het grootgermaansche Rijk. Voor het hoogste ideaal van den Führer. Deze nationaalsocialistische jeugd onzer dagen is waarachtig des Führers jeugd en Germanjes toekomst.

GEDACHTEN OVER DEN DOOD

Vreemd was het, toen ik U voor de eerste maal nabij wist, en schoon was het, toen ik U een weinig later ontmoette. Het was een dier heete zomerdagen, die het sap in de gele druiven doen zieden.

Eens, lang geleden.

Nu waren er geen druiven meer. De aarde was omgewoeld en de zon brandde op de glinsterende kalk der aarde en zoog uit haar kokende poriën nog den laatsten druppel vocht, die ons had kunnen laven.

En toen, opeens begon het geschut van den vijand te trommelen, dat het dreunde als duizend schier berstende pauken. En onze jonge lijven waren de vellen dier pauken, — en moesten dit geroffel doorstaan. —

Eén was er, dien de vrees brak. Hij lag in 't stof en bad en jammerde tot een vreemden God, dat deze hem mocht beschermen en dat hij uit dankbaarheid zijn leven aan het dienen van dezen God zou wijden.

Toen verhardden zich onze harten, — en wij ontzegden onzen oogen hem aan te zien.

En toen kwaamt gij voorbij en vaagde hem weg.

Wij echter stormden ten aanval en droegen Uw stralend beeld in ons hart, — en het maakte ons onoverwinnelijk.

WULF SöRENSEN.

SIGURD

Eens langs het neev'le Noordstrand vond
mijn oog een man vervaarlijk groot
en 'k wist: 't is Sigurd! Die naam schoot
— een vogelkreet — tot waar hij stond.

Een jutter, blootvoets en bedaard,
wees ik dien driesten man van steen,
maar hij zag lucht en maar alleen
zijn schelpenkar en wadend paard.

Des avonds stak de stormwind op,
de zee zwom wit van schuim aan land —
Sigurd hield tot den morgen stand,
grauw op zijn ruigen heuvelkop.

Ziet niemand dan dat Sigurd nòg
bij stormweêr aan den duinrand spookt
en uitschouwt waar de branding kookt?
— 't volk mompelt spottend: 't is bedrog.

Het zeil hangt slap, de roem valt af,
nu zulk een held een vreemd'ling wordt
— de ijle stem schiet hier tekort,
verneed'ring wacht lang vóór het graf.

Dit is sinds eeuwen al voorspeld:
als Sigurd niet, waar storm zich roert,
de jeugd tot nieuw gevaar vervoert,
daar sterft de volkskracht met den held.

GEORGE KETTMANN Jr.

SOLDAAT EN JEUGD

In de jaren, die vooraf gingen aan Hitlers machtsovername, maakten de boeken, die Remarque schreef over den vorigen wereldoorlog, veel opgang.

In één dezer werken — „De weg terug" — laat hij eenige oude frontstrijders, die jaren na den oorlog in een bosch rusten, in conflict komen met de leden eener nationalistische jeugdbeweging, die een veldspel beoefenen. Deze jongeren groeten elkaar met „frontheil", althans in het boek, en staan onder leiding van een ouderen persoon, die — evenals de jongens — in militair uniform is gekleed. Hoe dit conflict zich verder ontwikkelt, doet in dit verband niet ter zake. Teekenend alleen is het — en daarom spreken wij er hier van — dat in een boek, dat tot bedoeling had de pacifistische levenshouding uit te dragen, een stuk voorkomt, dat betrekking heeft op de actie van nationaalsocialistische jeugdgroepen. Beter bewijs, dat het front van nationaalsocialistische jongeren reeds tot een niet te onderschatten macht was uitgegroeid in den tijd, dat Remarque zijn landverraderlijk boek schreef, kan moeilijk worden aangevoerd.

DUITSCHE JEUGDBEWEGING.

Typisch ook is, dat de jeugdbeweging in Duitschland in zijn eerste ontwikkelingsgang teruggreep op het soldateske en dat zij werd geleid door mannen, die in den wereldoorlog als soldaten hun plicht hadden gedaan. In Duitschland was dit op zichzelf niets bijzonders. De band tusschen jeugdbeweging en soldateske levenshouding was altijd reeds zeer hecht geweest. Van de 12000 soldaten in den eersten wereldoorlog, die deel hadden uitgemaakt van de vooroorlogsche Wandervögelbewegung, waren niet minder dan 7000 man gevallen. De Duitsche jongeren durfden zich dus in te zetten voor een idee, die zij toen in het vaderland belichaamd zagen, zonder dat de nationaalsocialistische wereldbeschouwing bewust bezit van hen had genomen. Deze soldateske houding van de jeugd werkte zelfs door in de na-oorlogsche jeugdbeweging der marxisten, want een vooraanstaande Nederlandsche sociaal-democraat — ik meen, dat het Vliegen was — merkte eens op, dat hij vond, dat de A.J.C. — toen zij hier werd opgericht — te veel had overgenomen van de Duitsche marxistische jeugd, omdat zij naar zijn zin te militair was.

Maar hoe dit alles ook zij, voorzoover ouderen werden betrokken bij de leiding der nationaalsocialistische jeugd in Duitschland, behoorden zij vrijwel zonder uitzondering tot de generatie, die kennis had gemaakt met het harde frontleven uit den oorlog, die van 1914 tot 1918 woedde. En hoe kan het ook anders?

De jeugd in die dagen — en wij bedoelen hiermede de Duitsche jongeren, die opgroeiden in de jaren van 1919 tot 1933 — deze jeugd werd grootgebracht in een maatschappij, waar alles ontredderd was. Een grootsche idee, waaraan zij kon vasthouden, had zij niet. Ja, toch: Duitschland! Maar wat was Duitschland? Tooverde Duitschland hen een beeld voor oogen, waarvoor zij warm konden loopen, dat hun hart in vuur en vlam kon zetten? Neen, ook in Duitschland was alle grootheid ver te zoeken; alleen de smaad was groot en het verraad. En toch; als de vaders of oudere broers spraken van den strijd, dien zij hadden gevoerd in het Westen, aan het Oostfront of in het Zuiden, dan kon het niet anders of er moest in deze Duitsche jeugd iets gaan werken. Of als moeder vertelde over groot- of over-

grootvader, die in 1870/1871 het leven had verloren, nadat hem het IJzeren Kruis op de borst was gespeld en van vader, dien de jongens nimmer hadden gekend, omdat hij zijn leven had gelaten in den grooten slag van 1914 tot 1918, nadat ook hij zich het IJzeren Kruis had verworven, dan moest het warm worden in deze knapen.

HITLER-JUGEND.

Vele van dergelijke jongens vinden wij in de jaren 1926 tot 1932 terug in de Hitlerjeugd. Zij weten zich dragers van een kostbaar bezit; zij weten, dat zij een erfenis hebben te behoeden, hen nagelaten door degenen, die hen waren voorgegaan. Zij konden dat alles niet zoo onder woorden brengen, maar zij vonden hun gedachten en hun gevoelens terug in datgene, waarvan hun oudere leiders, die zelf aan het front hadden gestaan, spraken. Zij vonden ze terug in het boek van den Führer, „Mein Kampf", waarvan zij vele stukken niet begrepen, omdat zij zich op hun leeftijd nu eenmaal niet sterk interesseerden voor vraagstukken, die verband hielden met economie, enz. Maar met te meer hartstocht lazen zij steeds weer die passages, waarin de Führer het heeft over zijn front-inzet en over de grootheid van het Duitsche vaderland. Zij hingen aan zijn lippen als hij in hun heimat kwam spreken en hij herinnerde aan het offer, gebracht op alle slagvelden van Europa en ver daarbuiten door de twee millioen Duitsche mannen, die van 1914 tot 1918 het leven lieten, en aan het bezielende voorbeeld van een Frederik den Groote of een Bismarck.

Was hun Führer het zelf niet geweest, die als korporaal in 48 slagen in het leger had meegevochten? Had hij niet gestaan naast hun vaders en hun oudere broers, toen zij zich offerden voor het vaderland? En in duizenden jongens flitste het op, het lied van het vaderland: „Deutschland, Deutschland über alles!" Het sprak tot hen en naast de woorden van Adolf Hitler gaf dit lied hen de zekerheid, dat er weer een opgang was uit de smaad en de schande van het oogenblik. Ondanks de grauwe ellende om haar heen, ondanks het verraad van tienduizenden en millioenen, was er weer een jeugd, die geloofde in de heiligheid van het vaderland. Zij geloofde niet alleen, die jeugd, maar zij vocht ook. Met marxisten van allerlei schakeering op straat, met het zatte burgerdom op school en in de fabriek. Want ook in Duitschland was een jeugd, die er genoeg van had, die zat was van alles en die zich overgaf aan de platte zinnelijkheden van het oogenblik, of die nu tot haar kwam in den vorm van nieuwe, onzinnige dansen, of waanzinnige muziek, dan wel in de gedaante van meiden, waarmede zij had kennisgemaakt in nachtbars of op de straten. En de marxistische jeugd? Zij stond over het algemeen nog een trap lager. Want niet alleen, dat deze jongeren hetzelfde vermaak zochten, als dat, waarmede de burgerlijke jongeren hun tijd verdeden, maar zij zagen ook niet op tegen een moord op de jeugd van Hitler, die zij tegenover zich vonden.

JEUGD en FüHRER.

De nationaalsocialistische jeugd stond aangetreden in een groot front. Zij wist het soldatendom te vertegenwoordigen, sterker, deze jongeren wisten soldaten te zijn in den ouden zin van het woord. Hun wapenen waren wereldbeschouwing en geest van het nationaalsocialisme en hun geloof in den Führer. Zoo trok zij uit en zij wist de zege te behalen.

Want het aandeel, dat de jeugd heeft gehad in de eindoverwinning van het nationaalsocialisme in Duitschland is niet gering geweest. Zooals de jeugd werd bezield door het voorbeeld van den

Führer, zoo werd de Führer bezield door het voorbeeld van de jeugd, die zich tot zijn wereldbeschouwing had bekend. Heel goed werd Adolf Hitler zich hiervan bewust, toen op 2 October 1932 110.000 jongens en meisjes van de Hitlerjugend in een optocht van niet minder dan zeven uur lang voor hem defileerden. Toen wist Hitler, dat aan hem en aan niemand anders de toekomst was en toen ook riep hij uit: „Wat kan een volk gebeuren, waarvan de jeugd afstand doet van alles om haar idealen te dienen!" Toen had Hitler de zekerheid, dat zijn strijd niet voor niets was geweest en dat hij zou worden bekroond door de totale eindoverwinning. Omdat de jeugd zich soldatesk in het gelid had geschaard, omdat de jeugd zich had aaneengesloten tot een hecht front — als eens hun vaders — daarom was het mogelijk, dat de Führer op 30 Januari 1933 de macht in den Duitschen staat overnam, daarom ook kon hij zich in September 1939 plaatsen tegenover de machten, die het hadden voorzien op het Rijk, dat hij wilde bouwen. Want de jongeren gaven in groote getale gehoor aan den oproep van den Führer om mede ten strijde te trekken tegen de oude aartsvijanden, ook die jongeren, die eens als Hitlerjongens in de partij hadden gestaan en nu een leidende functie in de Hitlerjugend vervulden. Zoo verklaarde de Reichsjugendführer Arthur Axmann in een vraaggesprek, dat hij in Juni 1942 had met den Berlijnschen redacteur van het „Algemeen Handelsblad"[1]), dat 95 % van zijn oude jeugdleiders als soldaat aan één van de fronten stond. In een interview, dat de Reichsjugendführer twee jaar later — in Juli 1944 — met denzelfden journalist had[2]), verklaarde hij, dat reeds in 1943 elke derde Bannführer der Hitlerjugend was gesneuveld, een cijfer, dat sindsdien nog aanzienlijk hooger is geworden. Dit jaar hebben wij voor het eerst kennis gemaakt met een aparte divisie der Hitlerjugend in de Waffen-SS, die zich op weergalooze wijze in den strijd heeft onderscheiden.

Hieruit blijkt overduidelijk, dat er geen tegenstelling bestaat, tusschen de begrippen soldaat en jeugd, voorzoover dit soldatendom en deze jeugd zich hebben bekend tot den Führer, Germanjes eersten frontsoldaat.

IN DE NEDERLANDEN.

Hoe staat het met de verhouding tusschen soldaat en jeugd in de lage landen aan de zee? Voor wat het verleden betreft, is er weinig goeds hierover te zeggen. Het pacifisme maakte veel opgang onder de jongeren. Voorzoover de jongeren geen pacifist waren, hadden zij toch bepaald een afkeer van den militairen dienst. Jongens, die waren afgekeurd of om andere redenen niet hun dienstplicht van slechts eenige maanden behoefden te vervullen, werden als gelukksvogels beschouwd. De redenen hiervan? Beroepsmilitairen en ook wel bepaalde burgerlijke instanties hebben dikwijls de schuld willen geven aan de marxistische propaganda, die onder de jeugd werd gevoerd en die zich — vooral voor 1933 — in niet geringe mate ook tegen het leger richtte. Er zullen echter wel diepere oorzaken geweest zijn. Nimmer heeft men zich bij voorbeeld de moeite genomen de jeugd van staatswege een dragende en verheffende idee bij te brengen, welke het voor de jongeren aanvaardbaar maakte hun dienstplicht te vervullen. Nimmer heeft men zich de moeite genomen den soldaten een uniform te geven, waarin zij zich werkelijk volwaardig staatsburger konden voelen en pas toen het te laat was,

[1]) Zie het „Algemeen Handelsblad" van 24 Juni 1942.

[2]) Zie „Het Nationale Dagblad" van 15 Juli 1944.

werden proeven genomen met nieuwe kleedingstukken, die overigens ook nog veel te wenschen overlieten.
Slechts weinig beroepsmilitairen voelden zich aangetrokken tot het werk in de jeugdbeweging. Zij, die in één of andere vereeniging van jongeren een functie hadden, beperkten over het algemeen hun werkzaamheid tot het houden van redevoeringen, waarin veel werd gesproken van trouw aan vaderland en vorstenhuis, maar de harten van hun jeugdig gehoor vermochten deze lieden niet in vuur en vlam te zetten. Er waren slechts weinig goede uitzonderingen. Achteraf bezien kan dit alles deze menschen ook niet worden kwalijk genomen, want er was nu letterlijk niets in dit land en in dien tijd, dat niet belachelijk aandeed, alleen omdat men het gebeuren om zich heen niet doorleefde, en omdat men nimmer kennis had gemaakt met de beelden, die men in hoogdravende bewoordingen opriep. Zeker, er waren kerels te vinden in dit land, die iets hadden meegemaakt in hun leven en die de pijn hadden gevoeld van den strijd, van den werkelijken strijd voor het vaderland. Wij denken hierbij in de eerste plaats aan die soldaten, die in Indië hadden gevochten. Op zestig- en zeventigjarigen leeftijd werden zij na een leven van kommer en zorgen in een hoek geschopt; juist den laatsten tijd is hieraan nog herinnerd. En hetzelfde gebeurde met anderen, die door hun heldhaftig optreden iets hadden kunnen beteekenen voor de jeugd dezer landen: de redders van onze kusten. Ook zij werden na een leven van dienstbaarheid, offers en inzet afgescheept met eenige harde guldens in de maand en waren aangewezen op de publieke liefdadigheid. De jeugd vond zelf niets, waarin het haar heroïsche aanleg — want ook in Nederland was toch nog altijd een jeugd van Germaanschen bloede — kon uitleven. Op school werd zij verpest door roode schoolmeesters en humanistische schooljuffrouwen en voorzoover zij dit nog niet in deze periode had geleerd, werd haar in dienst bijgebracht hoe men het beste opdrachten van meerderen kon saboteeren en hoe men — met de minste kans op bestraffing — het gemakkelijkst de lijn kon trekken. Baart het verwondering, dat de weinige tientallen werkelijk revolutionaire jongeren in dit land een glimlach niet konden onderdrukken, toen zij advertenties in de kranten lazen, waarin beroeps- of reserveofficieren en onderwijzers en onderwijzeressen werden opgeroepen om in hun vrijen tijd leiding te geven aan leden eener jeugdbeweging?

EEN NIEUW FRONTGESLACHT.

De oorlog, waarin Nederland tegen wil en dank werd betrokken, heeft de verhoudingen in dit land radicaal gewijzigd. Nederland is het Nederland van vroeger niet meer. De tientallen van voor 1940 zijn uitgegroeid tot duizenden en duizenden, die de stem van hun bloed volgend en zich daardoor in de Waffen-SS inzettend, zich pas bewust werden van de beschouwingswijze, die hen tot dienstneming had aangezet, toen zij goed en wel naast hun andere Germaansche kameraden met de wapens in de hand tegenover hun gemeenschappelijke vijanden stonden. Pas op dat oogenblik werden de meesten van hen zich bewust van de taak, die zij op zich hadden genomen. Voor het eerst sinds honderden jaren kent Nederland nu ook een frontgeslacht, een jonge generatie, die weet wat strijd is en die in dezen strijd de daadkracht, die iedere jongen in zich heeft, bevredigd ziet. Voor het eerst sinds honderden jaren? Ja, zeker. De strijd in Indië, dien wij terloops aanstipten, was een aangelegenheid van enkelingen, die door het vaderland werden vergeten, zoo men ooit begrip voor hun daden heeft gehad. Want zijn het niet deze

kerels, die men verweet, dat zij kinderen en vrouwen op wreedaardige wijze hebben omgebracht? Hoe heeft men Van Heutsz — de aanvoerder van deze mannen — juist daarom niet gekleineerd? Maar Van Heutsz begreep dan ook waarom het ging. Van Heutsz moest niets hebben van de kleinheid van het burgerlijke en krenterige „Holland" en hij raadde zijn zonen dan ook aan in het Duitsche leger te gaan dienen, indien zij den militairen loopbaan verkozen. Daarom ook nam hij van alle buitenlandsche eereteekenen, die hem bij zijn leven werden aangeboden, alleen het Grootkruis van den Rooden Adelaar van Pruisen aan.[3]) Gaan wij verder terug in onze geschiedenis, dan komen wij tot het jaar 1830, het jaar van den tiendaagschen veldtocht, welke in onze krijgsgeschiedenis bekend staat als een „militaire wandeling". Komen wij tot de revolutie tegen Napoleon, dan kunnen wij vaststellen, dat toen inderdaad Nederlanders hebben meegevochten, maar als men deze episode uit onze geschiedenis diepgaander beschouwt als wordt gedaan in de geschiedenisboekjes, waaruit wij op school leerden, dan komt men al snel tot de slotsom, dat de werkelijkheid toch wel eventjes anders was, dan daarin gewoonlijk wordt voorgesteld. „Onze revolutie tegen Napoleon bestond erin, dat Graaf Gijsbert Karel van Hoogendorp zijn hoogen hoed opzette en een oranje lintje in zijn knoopsgat stak", zooals kameraad Van der Made dezer dagen ergens schreef. En daarmee was het dan ook afgeloopen. Zoo zien wij, dat we inderdaad tot ongeveer tweehonderd jaar moeten teruggaan, voordat we weer een tijdperk bereiken, waarin Nederland inderdaad voor zijn bestaan en voor zijn vrijheid vocht.

FRONTJEUGD GEEFT STRAKS DE PAS AAN.

De mannen dezer nieuwe frontgeneratie filosofeeren niet, maar voelen in zich oprijzen — door de ervaringen van allen dag — de idee, welke vorm en inhoud zal geven aan de tijden, waarin wij leven. Zij voelen het Rijk tot werkelijkheid worden, in al hun doen en laten, in hun denken, ja, in hun wil tot leven, als zij met hun andere Germaansche kameraden tesamen staan in dezen noodlotsstrijd. Zij willen in geen enkel opzicht de minderen zijn van deze andere kameraden, omdat zij zich één weten met hen. Zoo één zelfs, dat als wij van uit deze landen spreken van „andere Germaansche kameraden", zij dit „andere" waarschijnlijk niet eens erkennen.

Als deze frontgeneratie straks terug is in deze lage landen en de oude taak weer zal hervatten, dan zal zij het zijn, die hier de pas aangeeft. Wil dit zeggen, dat een slagersleerling, die aan het front stond en nu is teruggekomen, burgemeester van 's lands hoofdstad zal worden? Indien hij hiertoe de capaciteiten heeft, is dit natuurlijk niet uitgesloten, maar wij gelooven nu niet direct, dat, als men eenige jaren aan het front heeft gestaan, alleen daarom reeds in staat zou zijn op een vooraanstaande plaats in het bestuursapparaat te worden ingeschakeld. Neen, als wij zeggen, dat de frontgeneratie de pas zal aangeven, dan bedoelen wij daarmee, dat de volksleiding zal berusten bij deze frontstrijders, omdat zij in staat zullen zijn de menschen, die aan hun leiding worden toevertrouwd te activeeren, omdat zij zich ook het recht hebben verworven offers te vragen, waar zij zelf zulke zware offers hebben gebracht. Daarom ook zijn juist zij het, die vooral de jeugd leiding zullen moeten geven.

---

[3]) Deze gegevens zijn ontleend aan een artikel van A. R. Kleyn over Joannes Benedictus van Heutsz, voorkomende in het maandblad „Sibbe", van Juni 1941.

ZOO IS ONZE JEUGD VAN 1944.

Zooals de jeugd van tien jaar geleden zich onledig hield met het verzamelen van alles, wat betrekking had op voetbalclubs, zoo verzamelen de nationaalsocialistische jongeren van een jaar of veertien in deze dagen alles, wat betrekking heeft op het front en op den frontinzet der vrijwilligers uit Nederland en de overige Germaansche gebieden. De eerbied, welke onze jeugd heeft voor alles, wat met het front samenhangt, is groot. Ik ken het geval van een Kompaan van den Jeugdstorm, die zijn dienst verrichtte in de Waffen-SS, naar het vaderland terugkwam en de leiding van een streek opgedragen kreeg. Hij kon alles van zijn jongens gedaan krijgen. Zij renden voor hem. Het feit, dat zijn borst was versierd met verschillende oorlogsonderscheidingen was daaraan niet vreemd. Het ideaal van iederen jongen knaap in den Jeugdstorm is ook — als bepaalde verpestende invloeden, die verband houden met de partijpolitiek, nog geen vat op hem hebben kunnen krijgen — om, zoodra hij zeventien jaar oud is geworden, naar Waffen-SS, Kriegsmarine of Luftwaffe te gaan. Hoevelen hebben niet met ongeduld den dag verbeid, waarop zij zeventien jaar werden om dan te trachten goedgekeurd te worden? Hoevelen hebben bij de keuring niet voorgegeven een jaar ouder te zijn dan zij in werkelijkheid waren om van hier weg te kunnen? Begrijpt de jeugd waarom het gaat? Is zij zich alles volkomen bewust? Waarschijnlijk niet. Maar zij voelt aan waar haar plaats is in het huidige tijdsgebeuren. Zij polemiseert niet daarover — met niemand — en trekt zich niets aan van verwijten, dat zij de boel hier in den steek laat. Dat heeft niet in het minst haar belangstelling, want liever dan haar kameraden aan de fronten in de steek te laten, laat ze de politieke intriganten in dit land verder modderen, omdat zij weet, dat na den oorlog alles weer van voren af aan moet worden opgebouwd. Zij voelt het, deze jeugd, dat men haar weer wil misbruiken in deze jaren, zooals men getracht heeft vorige generaties van jongeren te misbruiken. Zij laat dat niet meer toe. Zij gaat in de wetenschap, dat als straks — naar het woord van den Führer! — weer opnieuw een begin moet worden gemaakt met den opbouw van het nationaalsocialisme, zij hierbij vooraan staat.

Soldaat en jeugd. Eigenlijk kan daarover niet worden gesproken, want de elementen, die tesamen de jeugd vormen, rusten niet voordat zij zelf soldaat zijn geworden. Daarom zijn soldaat en jeugd twee woorden voor één begrip. Althans in een volk, dat nog niet ten doode is gedoemd. En daarom stemt de nationaalsocialistische jeugd der Nederduitsche laagvlakte — in het geloof, dat zij door haar frontinzet de toekomst van haar heimat in het Rijk verzekert — onbezorgd en vroolijk in met het lied, dat Werner Altendorf eens zijn kameraden uit de Hitlerjugend schonk:

Und welcher Feind auch kommt mit Macht und List,
Seid nur ewig treu, ihr Kameraden!
Der Herrgott, der im Himmel ist,
Liebt die Treue und die jungen Soldaten!

HENK SCHUMACHER Jr.

Uw vijand zult gij zoeken, Uw krijg zult gij voeren voor Uw gedachten! En wanneer Uw gedachte onderligt, zoo zal Uw eerlijkheid er nog triomf over roepen!

FRIEDRICH NIETZSCHE.

DE PIMPF

Dit eenvoudig verhaal, dat wij uit de „Deutsche Zeitung in den Niederlanden" overnamen, laat ons duidelijk zien hoe een jongen, die pas uit de heimat aan het front komt, den vuurdoop ondergaat. Zonder veel omhaal van woorden doet hij zijn plicht. Eén van zin en één van geest wordt hij pas met de anderen, als hij getoond heeft uit het goede hout te zijn gesneden; maar dan is er ook niemand meer, die het zou wagen hem uit hun kring te houden. Zoo zijn er tien- en honderdduizenden in Germanjes weermacht. Maar niemand — die zelf in de etappe zit — heeft het recht de offers van deze jongens, zijn offers te noemen. Als iemand het recht heeft daarvan te spreken, dan zijn het deze frontstrijders. Maar zij doen het niet, want zij, zij weten hoe zinloos woorden alleen zijn.

Op een Octobermiddag stond hij in den ingang van de bunker en wachtte, totdat wij hem welkom zouden heeten. Wij hadden daar echter geen haast mee. Onze terughoudendheid maakte den nieuwe onzeker. Aarzelend kwam hij binnen. Toen ontfermde één onzer zich over hem en legde door een vraag het eerste contact. Hij was zeker de nieuwe? Zoo, zoo. Zijn spullen kon hij daar wel in den hoek neerleggen. Waar hij vandaan kwam? Hij noemde een dorp in de omgeving van F.

Den volgenden middag deed zich voor den nieuwe een gelegenheid voor te toonen wat hij waard was. De telefoonverbinding met het tweede bataljon was gestoord. De nieuwe meldde zich direct. Wij vonden het volkomen normaal.

Om hier indruk te maken op den Obergefreite, moest hij wel met grof geschut komen. Zoo terloops vertelde hij ons eens van zijn belevenissen bij vliegtuigaanvallen in Duitschland. Dat maakte ons weer tamelijk wantrouwend. Daar zit 'm de knoop! dachten wij. Tenslotte probeerde hij ons nog wijs te maken, dat hij daar thuis meer gepresteerd had dan wij aan het front.

„Pimpf". De naam was er en de nieuwe behield hem.

In November kwam er beweging in het front. Zooals het er nu op los ging, beduidde het: dagen en nachten in de open lucht; onder granaatvuur een verbinding tot stand brengen, of in het open veld een storing zoeken.

In deze dagen was het, dat Pimpf op zoo'n merkwaardige wijze naar mijn IJzeren Kruis keek. Ik voelde het; hij was iets van plan.

De week daarop hadden wij de poppen aan het dansen. Iwan viel aan. Dit moment was voorzien en het bevel kwam, betere stellingen achter de rivier te betrekken.

Stap voor stap trokken wij terug. De bataillons streden al op de

hoogte der regiments-gevechtsstellingen. De kolonel bleef. Wij kregen de opdracht, verder terug de nieuwe verbindingslijn naar de divisie gereed te maken. Twee man moesten bij de oude gevechtsstellingen blijven. De kolonel wilde nogmaals met den generaal spreken. Bovendien was de verbinding met onze linker buren nog in orde, die voortdurend om inlichtingen vroegen.

Wie blijft?

Pimpf meldde zich. Ik wist het wel. Desondanks waren wij toch verrast. Pimpf is nu werkelijk in de eerste moeilijkheden geraakt. Het zou maar weinig aan zijn dapperheid hebben afgedaan, wanneer zijn voornemens door de werkelijkheid iets waren afgerond.

De inslagen, die uit het bosch links van ons kwamen, lieten een schrille melodie hooren. Geen mensch kan vooruit weten, hoe zoo iets de eerste maal op hem inwerkt.

Op dit oogenblik zegt Pimpf, als om het onzekere in hem weg te duwen, nogmaals: „Ik blijf dus!"

Wij zijn opgelucht, als hij 's avonds heelhuids bij ons komt. Waarschijnlijk verwacht hij nu zooiets als lof. Wij zeggen niets. Hij moet leeren, een daad om de daad zelf te doen.

Langzamerhand zal hij de verandering wel merken.

Ik bijvoorbeeld, zeg nu geen Pimpf meer tegen hem.

's Nachts is het weer mis. Het was vroeg begonnen, even na vieren. Plotseling viel de Rus aan. Het zijn geen schermutselingen, niet alleen een stoottroepondernemingen, de vijand wil meer. Rechts van ons gelukt het hem door te breken. Nu hangt bijna alles af van de verbinding met kampgroep P. De kolonel vermoedt, dat de Rus juist op die lijn zit. Drie man moeten de verbindingslijn direct nagaan.

Pimpf wil mee.

„Het is ditmaal niets voor jou", zegt S.

Wij hadden ons al klaargemaakt. Pimpf komt eenvoudigweg achter ons aan.

Aan de boschrand worden wij met vuur bestookt. Het roode lichtspoor maakt ons het zoeken gemakkelijker. Een keer roep ik Pimpf bij me. Hij is er onmiddellijk.

Kort daarop vertrekt hij pijnlijk zijn gezicht. Hij trekt met de linkerhand haastig zijn rechterarm bij.

„Is er iets?"

„Niets", zegt hij.

Wij loopen verder. De open plek, waaraan wij zijn gekomen, kan slechts door één van ons „genomen" worden. Met z'n drieën zijn wij een al te duidelijk doelwit.

Pimpf wil 't opknappen. Hij benut nog even de schaduw van het bosch, dan zien wij hem over de open plek kruipen. Twintig minuten later is hij weer bij ons. Hij was bij de gevechtsstelling P. geweest en had al doorgegeven, dat de verbinding geen gevaar loopt. Wij breken door naar onze troep. Pimpf mankeert plotseling. Hij is naar binnen gegaan, weet S.

Als hij na een kwartier nog steeds ontbreekt, zoek ik hem op. Hij leunt tegen den muur, het gezicht lijkbleek. De linker arm heeft hij uit zijn jas gehaald, het goed is rood gekleurd.

„Niet kwaad zijn", bedelen zijn oogen.

Hoe 't gekomen is?

Bij 't begin, aan de boschrand, zegt hij schuchter, als was hij zelf schuld. En waarom had hij niet direct iets gezegd?

Weer die smeekende blik in zijn oogen.

Hij wilde niet, dat wij ons om hem bekommerden.

Het bevel van den kolonel was zeer duidelijk: „Verbinding nagaan!"

„Je moet naar de hoofd-verbandplaats" zeg ik. Dat ziet hij in. Hij heeft tamelijk veel bloed verloren. In een kuil, verder achterwaarts, zal hij op een voertuig wachten.

Na een paar stappen komt hij weer terug en zoekt met zijn gezonde arm zijn zakken na. Een handvol sigaretten steekt hij ons toe. Hij rookt toch niet.

Feitelijk staat hij daar als toen in den bunkeringang. De wind doet de leege jas-mouw opwaaien. Als ik Pimpf nog eens bekijk, van top tot teen, lijkt het mij, alsof hij in zijn knoopsgat het lint van het IJzeren Kruis draagt.

Toen had hij het nog niet.

De kompagnie heeft het hem echter nagezonden.

Vertaling:
TINI SCHUMACHER—CARELS.

ERICH KLAILA.

Het is eenvoudig stompzinnig om te gelooven, dat het recht van den staat, om toezicht uit te oefenen op zijn jonge burgers, met het beëindigen der schooljaren plotseling ophoudt en dan eerst in zijn diensttijd terugkeert. Dit recht van den staat is in werkelijkheid een plicht en als zoodanig altijd in even sterke mate aanwezig. De staat van onze dagen, die het koud laat of hij gezonde menschen herbergt of niet, heeft dezen plicht op misdadige wijze verzaakt. Hij laat de tegenwoordige jeugd op de straat en in bordeelen verworden, in plaats van haar aan den teugel te nemen en zóólang lichamelijk verder te ontwikkelen, tot er een gezonde man en een gezonde vrouw uit zullen opgroeien.

Het is op het oogenblik niet van belang, van welke methoden de staat zich bedient bij de verdere opvoeding; het eenig belangrijke is, dat hij het doet, en dat hij de wegen zoekt welke naar de beste resultaten zullen leiden.

ADOLF HITLER in „Mein Kampf".

OVEREENKOMST

TUSSCHEN SS EN HITLERJUGEND VAN 26-8-1938

1. De Landdienst der Hitlerjugend is — te oordeelen naar wijze van opvoeding en doelstelling — buitengewoon geschikt als Nachwuchsorganisatie voor de Schutzstaffel (Algemeene SS en haar onder de wapenen staande onderdeelen: SS-Verfügungstruppen en SS-Totenkopfstandarten).

2. In den Landdienst der Hitlerjugend worden jongens, die voldoen aan de bijzondere eischen der SS in zake lichamelijke gesteldheid en karakterhouding, met voorkeur boven anderen, opgenomen.

3. Voor alles zullen die jongens in den Landdienst worden opgenomen, die de vaste wil hebben boer op eigen grond (weerboer) te worden. Deze weerboergedachte zal in den Landdienst door Hitlerjugend en SS in het bijzonder worden aangekweekt.

4. Zij, die tot den Landdienst behooren en die in de bewapende onderdeelen der Schutzstaffel dienen, worden na afloop van hun diensttijd door den Reichsführer-SS, in samenwerking met de hiervoor in aanmerking komende bureaux van den Reichsbauernführer, ingezet op een boerenplaats op nieuw gewonnen land. De inzet vindt doorloopend plaats naar mate er van deze boerenplaatsen beschikbaar zijn. Hij heeft bij voorkeur plaats in die streken, waarin het Duitschdom boeren noodig heeft, die een speciale opleiding hebben genoten.

5. Allen, die tot den Landdienst behooren en die voldoen aan de toelatingsbepalingen der SS, worden als zij uit den Landdienst gaan, opgenomen in de algemeene SS.

6. De uitvoeringsbepalingen worden uitgevaardigd door den chef van het Soziale Amt als vertegenwoordiger van de Reichsjugendführung in samenwerking met den chef van het SS-Hauptamt als vertegenwoordiger van de SS en van den chef van het Rasse- und Siedlungs-Hauptamt-SS voor de vraagstukken, die verband houden met de kolonisten en met de vestiging op het platteland.

Reichsführer-SS en chef der Duitsche politie:

HEINRICH HIMMLER.

Reichsjugendführer der NSDAP en Jeugdleider van het Duitsche Rijk:

BALDUR VON SCHIRACH.

Jongens worden soldaten

Aan het invasiefront vocht aan Duitsche zijde een SS-divisie mede, welke geheel gerecruteerd is uit leden der Hitlerjugend. Naar aanleiding van het sneuvelen van den commandeur dezer divisie, bevatte „Das Schwarze Korps" een artikel van de hand van een SS-oorlogsverslaggever, waaruit wij hieronder het één en ander overnemen. Het stelt ons duidelijk voor oogen hoe in Duitschland — in tegenstelling tot wat wij hier meemaken — een jeugd opgroeit, hard en sterk, die straks in staat zal zijn den Führer te helpen bij zijn taak om, fanatieker dan ooit tevoren, Germanje nationaalsocialistisch te maken.

Het was ongeveer een jaar geleden, dat Fritz Witt van het Charkov-slachtveld werd opgeroepen om een nieuwe, zeer belangrijke taak op zich te nemen, een taak naar het hart van dezen jongen, dapperen soldaat. Uit vrijwilligers der Hitlerjugend zou een SS-pantserdivisie worden samengesteld en Witt zou deze leiden.

Inmiddels heeft de SS-pantserdivisie „Hitlerjugend" aan het invasiefront den vuurdoop ondergaan en haar eerste beproeving doorstaan.

Deze divisie is Witts persoonlijk werk.

De jongens, die elkaar in deze soldateneenheid ontmoetten, en die door hun commandeur tot een stalen phalanx van vastberaden strijders aaneengesmeed werden, komen uit de school der natonaalsocialistische beweging. Toen deze oorlog uitbrak, waren zij studenten en jongens, die een vak of ambacht leerden. Opgegroeid in den tijd van diepgaande veranderingen in het volk, leerden zij vroeg de moeilijkheden zien van een opdracht, die hen door het noodlot en den nood, waarin het vaderland verkeerde, werd gesteld.

Zij leerden het begrip „kameraadschap" kennen, zij beleefden haar in gemeenschappelijke kampen, bij marschen en oefeningen, zij namen op hun tochten de schoonste indrukken van hun heimat met zich mee; tusschen de oorlogen geboren, waren hen de nood en smaad van het jongste verleden nog uit hun vroegere kinderbelevenissen en uit de berichten van de ouders en ouderen, bijgebleven. Zij hadden reeds vroeg ondervonden wat het beteekent tot een gemeenschap te behooren en zich ondergeschikt te maken. Toch hadden zij het lachen en de vreugde van het jongzijn niet verleerd. Door jonge leiders volgens de wetten der kameraadschap geleid, waren zij in den nieuwen staat, die door hun vaders was bevochten, opgegroeid. Zij hadden op dezen staat hun verlangen, hun

hoop en hun geloof gesteld. Met de jaarlijksche beroepswedstrijden hadden zij zich voorbereid op een leven van arbeiden, zonder ooit te vergeten, dat zij zoo noodig bereid moesten zijn om den staat van hun geloof, met den inzet van hun leven te verdedigen.

Nu stonden zij dus aangetreden in het vijfde jaar van een meedoogenloozen oorlog stelden zij zich ter beschikking van het vaderland, getrouw aan de wet, die zij eens als knapen aanvaardden. Zeer veel hadden zij meegemaakt op een leeftijd, waarop vroegere generaties zich nog met onschuldige spelletjes vermaakten. Over Duitschlands steden had de terreur gewoed; zij hadden de brandende fakkel van een duivelsche haat beleefd, rondom hen waren huizen in elkaar gestort, hadden branden de nachten verlicht, waren hun verwanten, hun moeders en zusters ten offer van de Anglo-Amerikaansche gangsters gevallen. Zoo was in hen, tegen de wet der jeugd, de vlam van den haat ontbrand tegenover een vijand, die iedere wet van soldateneer met de voeten trappend, moordenaarsafdeelingen over de Duitsche gouwen zond, die hun haardsteden verwoestte, het beeld der heimat schond en — het consequente gevolg van zulk een zinnelooze barbaarschheid — hun jonge harten verhardde.

Aan deze jongens behoeft hardheid niet meer geleerd te worden; zij brachten het mee. Hun jonge commandeur, SS-Brigadeführer und Generalmajor der Waffen-SS Witt, de op één na jongste generaal der Duitsche Weermacht, had geen moeite met hen. Een jaar lang hield hij het wakend oog over hun opleiding; hij schonk hen niets. Hij, de in alle oorlogsituaties ervaren soldaat, wist wat hij mogelijkerwijze op zekeren dag van deze jongens zou moeten vergen. Doordat hij uit knapen mannen, uit Hitlerjongens soldaten vormde, veroverde hij hun harten. Hoe heette toch de zin, waarnaar zij opgegroeid en opgevoed waren: Jeugd moet door jeugd geleid worden! Hier nu vond dit beginsel zijn schoonste vervulling. Een jonge generaal leidde jonge mannen, een oud SS-man leidde Hitlerjongens in den strijd.

En in welk een strijd! In tien dagen van ongehoorde inspanning en hardste ontberingen sloeg de jonge divisie zich door den vijand heen; de Canadeezen aan den anderen kant — eveneens jonge mannen, die in dezen oorlog waren gegaan als een lokkend avontuur, waarvan zij geloofden, dat het onder bescherming van hun zware wapens, onder de werking van hun scheepsgeschut en bij den inzet van hun zware bommenwerpers niet erg kon worden — deze Canadeezen dan hadden dit wel nauwelijks verwacht. Zij dachten tegenover een vijand te staan, die in vijf oorlogsjaren moe zou zijn geworden en die door de hardheid van den oorlog in het Oosten innerlijk gebroken zou zijn.

Zij stootten op mannen, die in het vuur van het Oosten hard gesmeed waren; zij stootten daarnaast op een jeugd, die de grootheid van het gevaar kent uit de smart der door terreur verwoeste heimat en hieruit de kracht putte tot een strijd zonder genade.

Zoo waren zij in den slag gegaan; een gezworen gemeenschap van leiders en mannen, die onder leiding van hun jongen geliefden commandeur door dik en dun gingen. Zij vereerden hem, zooals alleen

de jeugd kan vereeren; hij was het voorbeeld en het schild van hun geloof, wiens roep hen pakte en voorwaarts deed rukken; zij waren besloten hem te volgen tot in den hel.

Een divisie treurt om haar commandeur, Duitsche jongens treuren om hun leider, de SS treurt om een van haar meest ervaren mannen. Een hard noodlot trok hem uit de rijen van de strijdende gemeenschap, die hij zelf schiep.

Slechts tien dagen mocht hij zijn jonge soldaten in het vuur van den slag leiden, toen nam een snelle soldatendood hem uit hun midden. Zijn werk echter, de jonge SS-pantserdivisie „Hitlerjugend", zal verder leven.

De jonge soldaten, die hij naar zijn inzicht vormde, zullen verder strijden, zoolang de fakkel van dezen oorlog brandt; en waar zij ook liggen, marcheeren en vechten, hun doode commandeur zal in hun midden zijn.

Vertaling: LEX VAN VLOTEN

SS-Oorlogsverslaggever FRITZ HELLKE

Wij beleven het volk als het levende, organische geheel van alle voorbije, alle levende en alle nog komende geslachten met al hun strijd, ontwikkeling en kultuur, nood en bevrijding.

Wij zijn een schakel in de keten der geslachten.

Wij zijn de erfgenamen en de voorvaderen tevens.

Wij zijn de erfgenamen van een reeks karakter-eigenschappen, gegroeid op dezen Nederlandschen bodem in den voortdurenden strijd der opvolgende geslachten tegen de elementen, tegen de vijanden buiten en binnen de grenzen.

Deze strijd is onze strijd.

Wij zijn met hen verbonden door de zelfde bestemming, hetzelfde lot op dit stuk grond,

dat zij in voortdurende worsteling op de elementen veroverden en met goed en bloed verdedigden.

Onze taak is het deze erfenis ongeschonden over te dragen aan hen, die na ons komen, vermeerderd met het beste van ons zelf.

FELDMEIJER in 1935.

DAT IS DE JEUGD

Wij zijn de laatsten die de eersten worden:
de jeugd ten nieuwen dag —
omdat wij ons rechtuit ten aanval gorden
met onze vlag.
Wij zijn — omdat het bloed van de geslachten
die ons zijn voorgegaan,
zingt in den wil van ons vernieuwd verwachten
met onze vaan.
Wij zijn — dreunt in den voetstap der ontrechten,
wij zijn — en 't lied wordt vuur
en 't vuur wordt léven dat zich vrij zal vechten
van uur tot uur.

GEORGE KETTMANN Jr.

HITLERJONGENS AAN HET FRONT

Gaf het vorige SS-P.K.-bericht ons een beeld van de omstandigheden, waaronder de Hitlerjongens leefden, voordat zij in de Waffen-SS werden opgenomen, het volgende bericht laat ons iets zien van den strijd en den inzet dezer jeugd van den Führer aan het invasiefront.

Sedert vele uren verwacht de compagnie het offensief van de Britsche pantserwig. Reeds lang is bekend, dat meer den 50 vijandelijke pantsers klaar staan om ten strijde te trekken; de Engelschen geven zich ook geen bijzondere moeite dit te verbergen. Nu trekt de nacht langzaam haar fluweelen vacht, die zij over het land had uitgespreid, terug. De melkachtige glans van den komenden dag tast over heggen en velden.

Wat kunnen zulke uren, wanneer men in een enge, smalle schuttersput zit en op den aanval van den vijand wacht, toch lang zijn. Het is echter een geluk, dat die nauwe schuttersputten in den grond dwingen om wakker te blijven. Er zijn hier over dit stuk land wel honderd putten willekeurig verdeeld. Hoewel onzichtbaar, vormen ze toch tegenover den aanrollenden vijand een zeer gevaarlijke stelling. De mannen, die gehurkt in de schuttersputten zitten, hebben het eerste gevoel van hulpeloosheid tegenover de stalen monsters verloren. Zij omklemmen de „pantservuisten", waarmee zij de zich veilig wanende pantsers te lijf zullen gaan. Ik geef toe, dat een enkele man hulpeloos lijkt — ook wanneer hij tot den hals toe in den drek is ingegraven — tegenover de malende kettingen en dikke pantserplaten der Engelsche en Amerikaansche strijdwagens. Maar wanneer een geheele compagnie vastbesloten in haar ingravingen blijft, de pantsers dicht genoeg laat naderen, of zelfs over zich heen laat gaan, om ze dan van alle kanten aan te vallen, dan kan dat een heksenketel worden, waarin menigen staalkolos het hart uit het lichaam brandt. Eindelijk zwelt bij de morgenschemering het afgebroken rollen tot één huilend concert aan. De pantsers komen! Nu is het oogenblik aangebroken, waarin de moed op de proef wordt gesteld en naderen die minuten, die men rustig de zwaarste in het leven van den meest ervaren soldaat kan noemen. De mannen van de divisie, die op dit punt ingezet zijn — het is een der jongste strijdeenheden der Waffen-SS — de SS-pantserdivisie „Hitlerjugend", maken dit critieke oogenblik niet voor den eersten keer mee. Velen van hen hebben met eigen oogen gezien hoe de wapens werken, die er in hun handen zoo onbeteekenend uitzien, en of het nu jonge soldaten zijn, waarvan de oudste misschien net de twintig jaren overschreden heeft — God weet, hebben hun harten in deze dagen het vreezen al lang verleerd.

Steeds nader komt nu het huilen, en het rammelen der kettingen klinkt als een dissonant, en dan duiken steeds weer in het licht van de vuurmondingen, de dikke monsters op. Hoofd weg en indien mogelijk tot op den bodem van den schuttersput.

Dat is het eenige parool wat nu geldig is. Verdikkeme — in zulke oogenblikken kon hij nog best een meter dieper zijn. Het knarsen der kettingen is nu al dichtbij hoorbaar, de aarde schijnt onder den druk der kolossen te trillen, de randen der schutterputten beginnen af te brokkelen en zand glijdt zachtjes over de gecamoufleerde stalen helmen. Dan zijn de eersten voorbijgerold.

Zij hebben nog niet gemerkt, dat zij midden in de Duitsche stellingen zijn gekomen. Uit de schutterputten springen plotseling twee, drie gestalten, zij zijn nu in den rug van de pantsers — en van hieruit gezien lijkt het alsof de gevreesde kolossen er niet meer zoo angstwekkend uitzien. Eén van hen staat al direct dwars over de straat..... „Een Churchill".

Nu toont hij z'n breeden kant — nauwelijks dertig meter verwijderd. De mannen met de „pantservuist", die plotseling weer uit de aarde omhoog geklommen zijn, gaan nu op sluipjacht. Slechts enkele seconden richten zij zich op, slechts enkele seconden zijn hun silhouetten in de door de eerste branden verlichte morgenschemer, te zien. Dan suizen de afweerprojectielen van achteren, van voren en van opzij tegen de verraste Britten. Reeds op het volgende oogenblik zijn de pantsergrenadiers weer anderhalve meter diep in het lichaam van moeder aarde verdwenen en zoeken dekking voor de ontploffingen, die de doodelijk getroffen pantsers versplinteren.

Zoo is het vertrouwen van het nieuwe infanteriewapen ter bestrijding van pantsers in de invasiedagen, waar bovendien het zwaarste punt van den strijd door de Engelschen op de pantserwagens verlegd is, dag op dag gegroeid en het zal stijgen bij iederen brandenden kolos, die hier door de jongste mannen buiten werking gesteld wordt.

Vertaling:
LEX VAN VLOTEN

SS-Oorlogsverslaggever
GUENTHER HONOLKA

Wij zijn de jeugd.
Wij oordeelen streng en eerlijk
Wij veroordeelen onverbiddelijk.
Wij hebben het recht te spreken:
Een leven ligt voor ons!

FELDMEIJER IN 1935